

MAGYAR NŐK

LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

Bódy Júlia

KOZMA
HALÁSZ

Most érkezt

külföldről, 8 elegáns színárnyalatban egy tétel
exkluzív női tavaszi divatszövet. Régi vevőinknek
egy-egy ruhára való anyagot — amíg készle-
tünk tart — könyv ellenében kiszolgáltunk.
Komoly érdeklődőknek mintát is küldünk.

IVATCSARNOK

BUDAPEST, VII., RÁKÓCZI-ÚT 70-76

„SZABADSÁG — SZERELEM”

Száz esztendeje is elmúlt, hogy a költő forró és repeső extázisában az égre kiáltotta minden idők legtömörebb lírai programját s ma már tudjuk, hogy a szenvedélyes szöveget a halhatatlanság örökítette meg. A keserű végzet, amely Petőfiből kirepítette ezt a vulkáni sóhaj, azóta se tűnt el csillagképünk félelmetes és titkos jelei közül s minden március illatában felrémlik e szófukar lázítás az érzelmi lét két végletének bilincsei ellen. A költő a legtöbbet akarta, amit a föld és az ég nyújthat, mert az igazi költők nem vásári rocskával mérik a vágyat, hanem a végtelennel s e két szó között, mint a két égtáj rózsaszín s alkonyi szürke öblei közt, elfér az egész élet. E csodálatos varázsigé pedig minden márciussal új életre kel, mint egy örök-érvényű törvény, amelynek lapjaira a költő vérevel ütött pecsétet.

Szabadság! — zengett a merész költői iv első dallama s a költő, ki teli torokkal, büszkén és halálraszántan, kiáltotta az emberi vágyak roppant teljességét ebbe a bűvös igébe zárva, már túllátott a köznapi horizonton: a világ tágassága felé fordult s megdöngötte az égboltot, mert költő: volt s a jó sok ujjongó rokona s e jellel homlokán már látta az emberi sors legnagyobb ármányát. Az ocsúdó világ akkor jelszóként lobogtatta a sestetegő ígét s ma halkán mormolja, mint valami ájtatos fohászt, mert a világ azóta megtanulta, hogy e szó jáspis kristályai közé zárva mi minden rejlik?

A költői forma csak egy szót túrt meg a lobogó vallo-másban, de ma már kibontható e szó mögé rejtett ábrándokat, mint a bűvész selyem lobogóit egy láthatatlan gyí-szűből. Az ember, aki végzetesen kezd magára maradni eb-ben a dörgő és vijjogó korban, eltanulta a költőtől a va-rázslat titkát s szelid, nyögdecéskő szelektől hangos tavaszi éjszakán, zárt ajtó mögött megvillantja a titkos fogást. Csak feldobja a szót s mögötte feltárul a mutatóvív s a szí-várvány színeiben, mert a varázslat is fejlődött azóta s e szóra: szabadság — látni lehet egy szelid, tóparti szögletet, hajnali halással, ki a víz langyos rejtelmait lesi; egy páras trópusi szímben fürdő fényírást a házak sötét tengere fölött, egy hegyecsúcsot barna faházzal s egy tengerparti ker-tet, amelyben épp érik a narancs. E szó a legnagyobb bű-vészkellék, amellyel valaha emberek vigasztalták és csalták a világot, csak éppen avatott kéz kell hozzá, költő keze és költő hangja, aki e kilenc betűbe elhelyezi mindazt, mire emberek gondolnak, titkos ábrándokban s tudatlan álmok-ban. A gazdag és szép föld, e csodálatos örök panoráma sovány és lapos lenyomat a szó nélkül, amelyet cseppenként is lehet adagolni, mint gyógyszert s egyetlen csepp-jétől megéled egy roppant táj, mint valami beszáradt, tetsz-

halott ázalag a göröcső üveglapján, az esővíz milligrammjá-tól. A költői varázsigé nélkül a föld csak üres és sivár lát-ványosság, egy óriási és ijesztő őspark, amelynek füves térségein zebra-k legelnek, betonnal kiöntött mezein pedig éppoly boldogtalan emberiség lohol a köznapok apró és silány álmai után. Csak egy szó, ezen múlik emberi méltó-ságunk s életünk igazi fénye, ez a rejtélyes festékanyag, amely gazdagabb az anilinnál s az emberi szemet kifénye-síti az öröm ünnepi lángjaival, a gyermeki arcot az egész-ség rózsapámaival; ez a vegyszer és a kábító, ártatlan nar-kotikum, amely titkos utakon megbékíti az újszülöttet a vad és kényelmetlen világgal s kiengeszteli, aki a túloldalra készül s a halállal néz farkasszemet.

Egy szó, amelyen csaknem az életünk múlik, — de költő mondta s e költő bőkezű volt, mint egy antik isten, adakozó és gögös és a költői formát teljessé tette a *szere-lemmel*. Ha figyeled és izeled a két szó testvéri sestetegő-sét, amellyel a magasba törnek, mint két ikerakéta, ha fényü-ket s szikráik záporát lesed s hallgatsz, amikor már elszisz-szentek a részvétlen ürben, megérted a költőt s e márciusi lázítás mágikus erejét, amely egyenest a szivedet érinti, mint egy túlvilági tapintás. A költő szerelmet rendelt szila-jan és dacosan, mert jós volt kissé s érezte a földi pálya suhanását. A költő szívében akkor már egy asszonyi arcél égett, a legszebb és legbüszkébb sebhely, amelyet ember viselhet s a költő értette a módját, hogy kell követel-e és makacsul a szerelemért sorvadozni. A szó, a márciusi sóhaj végén maga a zengő lira, a tömény édesség és keserűség, amely magába rejt félelmet, aggodalmat, vágyat, gyöngédséget s a felülmúlhatatlan látomást, amely márciusban megszállja a szíveket. Remekmű ez a szó, amelynek minden elröppenő hangjában a legnagyobb em-beri érzés lüktet s aki ajkára vette a szót, annak minden érlökése új ütemre ver.

A kettőt az a március foglalja keretbe, amelyben elhangzott s amely esztendőről esztendőre úgy ismétlő-dik, mint a naptári ünnepek. A kalendárium nem ad jelt ezekről a forrongó ünnepekről s szemérmesen elhallgatja, hogy a világban millió ifjú szív ünnepel, talán azt restelli, hogy az ünnep mélyén a pogány öröm süvölt. Pedig a költői kilátás, amely a szabadság után nyomban a szerelem nevét repítette az égtájak felé, a lélek ősi hullámverésére adott visszhangot s a költői lélek az érzések gyökerét tapo-gatja időtlen idők óta. Lehet, hogy a hang, amely ki-mondta a bűvös sort, nyers volt és vad, de olyan szivből szakadt fel, amely éppen úgy ismerte az ájult szerelmi alázatot, mint a halálos emberi óhajt a szabadság iránt.

Ne hallgass hát a mérséklet s a középszer deriviseire, akik embernek álcázva arra lesnek, hogy megfosszanak éle-ted diadalmas teljességétől. Márciusban te csak a köl-tőre hallgass, aki jós volt s tudta, mit mível. Szeretett, ahogy az emberi szív parancsolta, mert ez volt a legfőbb parancsa s meghalt, hogy hű legyen az eszményhez, ame-lyet szabadságnak nevezett.

Ignác Rózsa: FANNY SZERELMEI

»Ne építs az emberekre; semmit se remélj. A csalódás elveszti futánkja életét azon, aki elfelejtette a szemfényvesztő reménységeket.«

(Kármán József: Fanni hagyományai).

1.

Egyedül élek egy budai lakásban, a napokban multam hetvenéves. Ismerőseim és rokonaim gyakran a szememre vetik, hogy önző vagyok, mert magányomat náluk jobban szeretem. »A magányos szív elfelejti a gyöngéd hajlamokat; akaratos lesz és megkeményedik.« Ugy tesznek, mintha sajnálnának és megsértődnek, mert nem szorulok vigasztalásukra. »Igy végre csakugyan egyedül maradsz, Fanny.« Valóban, önző vagyok. Nem teszem meg nekik azt a szívességet, hogy egykönnyen engedjem besorolni magamat a magányos aszszonyi lények valamelyik ismert csoportjába. Nem vagyok kártyázó, vidám öregecske, öntudatos, egyedülálló, volt dolgozó nő se vagyok, aki nyugdíjából éldegél, de még kávét kortyintgató, kegydíjas övegyecske se. Nem vagyok multszázadi szegény rokon vénéány se, atyafisága nyakán élősködő. Egyedül vagyok: ennyi az egész. Hugom unokája azt kérdezte a minap: »Fanny néni, nem unalmas így? Nálad még csak egy kanári sincs. Miért nem tartasz kiskutyát, papagájt, vagy legálább cicákat, mint nagymama?«

2.

Ami nincs, azt nem lehet únni. Mit felelhettem a kislány valóban unalmas fecsegésére? Hallgattam; rágyújtottam egy cigarettára. Olykor még elszívok egyet-egyét. A szívem jó és ritkán köhögök. A szálló füstbe néztem és eszembe jutott... Gyakran visszajárnak az emlékeim. Megfigyeltem: mostanában egy emléksorozat kísért. Látszólag semmi összefüggés sincs az egyes képek között. Ha hiánytalanul le tudnám őket írni, nem kísértenék tovább. Kimondani valamit, — egy soha meg nem fogalmazott érzelmi állapotot, — annyi, mint megszüntetni azt.

3.

Miért nem tartok állatot? Például kutyát? Azt hiszem, az állat csak fensőbbes szeretetet viszonz. Urat kíván, aki parancsoljon neki. A férjem komondorát, — Flórián volt a neve, kisborjú nagyságúra nőtt és jegesmedveszerű, hófehér bundát viselt, — néha meg-megsimogattam. Idéges remegés futott végig ilyenkor rajta s mintha valami megszurta volna, hisztériásan lerázta bundájáról érintésem nyomát. Az uram néha korbáccsal verte meg; megtörtént az is, hogy belerúgott. Kicsiny, barna szeme boldog alázattal köszönte meg a verést; orrából a forró szuszogás, mint az áldozati hála füstje, remegve sétált a felé, aki belerúgott... Az én szeretetem sohasem nyilatkozott meg heves, külsőséges jelenetekben. Az uramat sem tudtam volna megütni, forrón, fellob-

bant, szerelmes féltékenységgel. Mikor pedig talán éppen erre lett volna szüksége! Az érzést, mely némán és mozdulatlanul áradt belőlem, talán hasonlóan erős érzés kellett volna fogadja ahhoz, hogy elinduljon. Életrekeljen bennem a béklyóba vert szeretet, vagy a szerelmet kifejező cselekedet...

4.

Pedig sokan szerették. Kerestem a szerelmet én is... De ez nem azonos azzal a látszólag összefüggéstelen emléksorozattal, melyet a viszonzatlan szeretet fanyar fojtó íze köt egybe bennem s amiért inkább választottam a magányt...

5.

Az uramat talán nem is szerettem. Kétótk viszonya kívül esik mostani emlékezésemen. A szüntelen reményt, az örök sóvárgást s a végtelennel tetsző csalódást másvalaki okozta. Nem volt benne semmi rendkívüli; még csak típusnak sem volt érdekes. Középszerű elme volt, magas, elég csinos, szőke férfi; főszolgabíró volt vidéken. Egy időben sűrűn kereste fel a férjemet. Néha nálunk ebédelt. Azt hiszem, sohasem sejtette, hogy milyen érzéseket keltett fel bennem. Én nem mutattam. De biztosan tudom, hogy mikor megláttam, ugyanaz a vad birtoklási vágy fogott el, mint mikor gyermekszívem szeretete először áradt ki egy gyámolításra való, pici, szürke cica felé. Tőle is féltem, mert tőle is kezdeményező szeretetet vártam s szívem megfagyott a lenyűgözött vágyban. Ha néha megfogta, — köszönéskor, a kezem, olyan kifejezéstelen, semmitmondóan idegesítő volt az érintésem, — láttam rajta ezt, — hogy amennyire az udvariassága engedte, olyan gyorsan fejezte be a köszönést. Ilyenkor, — tán torznak tetsző képzettársítás, — nekem az uram kutyája jutott eszembe. Flórián. Mert volt valami ebben a férfiban, ami parancsolásra ingerelt; éreztem, hogy fölnyenesen, kétkedés nélkül kellene érte nyúlnom. Alázatos és ragaszkodó szeme volt. De én, szerencsétlen, éppen iránta éreztem azt a bénító vágyakozást, mely mindent kíván magának a másiktól, csak éppen nem tud megmutatkozni... Honnan is, miből is sejtette volna, hogy szívem minden végtelen áradásával szeretem?... Ó, másokkal, a férjemmel is, akiket sohasem szerettem ilyen lehetetlen, esztelen reménységgel, akiktől nem vártam, hogy jelek, tetszésnyilvánítás, szavak nélkül, velem egyszerre, ugyan-azt érezzék, amit én, — azokkal vidáman, szinte kacéran bántam. Sohasem tartottak hidegvérűnek.

6.

Miért van az, hogy vannak örökké reménytelen szerelmek? S miért, hogy a reménytelen szerelmek az igaziak? A szerelmet, mely elindult, hogy vágyát betöltse, mindig megvettem. A férfi, akire már rámosolyogtam, hogy meghódítsam, szívem mélyén többé nem érdekelt. Az állat, melyet gyámolításomba vettem s ezért hozzám ragaszkodott, csak kevés, szomorkás, kiábrándult örömet okozott.

Még a virágaimat sem szerettem igazán, ha hálából illatoztak nekem azért, mert öntözöm és ápolom őket. Megvettem a szerelmet mindig, mely az adás-vevés, háttást és ellenháttást kívánta alapfeltételként. De mert örök szerelmet, — olyat, mely felébredést vagy viszonzást nem kíván, e földön nem találtam... Ó, nem lettem azért templomjáró, ájtatos vénasszony. Nem. Lassan leszoktam mindenkiről. Sohasem volt gyermekem. Talán ez az oka, hogy földi szeretetet utolszóra egy kisgyerekekben vágytam. A gyermek nem volt az anyém, hanem testvéremé. Ó az, aki azt kérdezte, miért nem tartasz, Fanny néni, kutyát, macskát, vagy kanarit legálább? Ha az anyém lett volna ez a lányka, sohasé ébredt volna föl bennem a régi, kába remény, hiszen bölcsen tudom, hogy az anya és gyermeke viszonya a földön a legvéresebben, legragikusabban, kétoldalian önző kapcsolat. De így... így azt hittem néhány évig, hogy talán ez a gyermek érez, hogy talán ő az végre, aki, mint én: hízogás, kezdeményezés, udvarlás, zsarolás nélkül, anélkül, hogy azt megtestesíteni kíváná, szeretni tud...

7.

Miért hittem ezt? Miért él olyan soká és annyi változatban lelkünkben a céltalan remény?

8.

Aztán hirtelen megöregedtem és elhúzódtam minden élőlénytől. Puha fészkenben, kis budai házamban még kedvenc tárgyait sincsenek. Egyedül vagyok és boldog vagyok. Mert mikor megértettem, hogy testi lénytől semmit sem kell remélnem, hogy a csalódás fullánkja elveszti életét azon, aki lemondott a szemfényvesztő reménységekről, akkor, lassan éledni kezdett bennem egy más, soha nem ismert érzés. Oly egyszerű dolog annak, aki érzi s oly érthetetlen annak, akit elkerült az isteni kegyelem. A hitet nem lehet akarni. Én tudom, hogy egyszer betölti azt, aki minden földi sóvárgásokat csalódtat szívvel végigszenvedett.

9.

Karácsony van. Odakint szólnak a hangok. Nem kell elmennem a templomba, biztosan tudom. Nem vár tölem udvarlást, még főhajást se. Csak szereti, szereti az egész világot, meghalt érte és él érte örökké. S a világban, melynek én is parányi részese vagyok, véghetetlen sóvárgással, személy szerint, szeret engem is.

10.

Kérlek, ne sajnáljatok, hogy egyedül vagyok. Már nagyon öreg vagyok s nem tudom megtalálni és viszonzott istenszerelmemet apró, földi jótékonykodás rézkrajcájaira felváltani. Nem tudom és nem is akarom s úgy érzem, Isten sem várja tőlem ezt.

11.

Csak üldögélek csendben, boldog, belső sugárzásban. Nem félek a haláltól és nem sajnálom az elmúlt életet... De sajnállok titeket, akik azt hiszitek, hogy egy szegény, egyedül maradt, szomorú budai néni vagyok!

Marton Lili:

GINETTA

A magasságmérő kétezer métert mutatott... Az amerikai gép bűgött, egyenletesen s vitte magával a halált.

A gépet George Austin vezette. George Austin, aki Kansas Cityben született harmadiknak a családban, ezelőtt huszonnyolc évvel. Kansasban, ahol a Kansas City Star riportere volt és gerejvető bajnok. Mindez most nagyon messze volt, Amerika, a felhőkarcolók, a Missouri, apa, az anya sírja, a három nővér, akik közül az egyik, Lona, híres színésznő volt a Broadwayn. Mindez nemcsak messze volt, de talán mese volt, vagy álom. Semmisem volt valóság, csak a gép és a parancs. Róma fölé kell repülnie és le kell szórnia rá a halált.

Mellette John, a bajtársa ült és figyelő arccal nézte a térképet.

— Még öt perc — szólt a gépbűgáson át, a felhők felett. Keményvonású katonaaarca közömbös volt, mint a végzet. Még öt perc és útjuk nyomán tűz támad, robbanások, beomló házak és halottak.

S a gép repült magasán a felhők fölött.

— Vigyázz — intett John — mindjárt kioldhatod...

És akkor benn a lélek kis kamráiban, a titkok titkáiban valami történt. George Austin emlékezni kezdett. Egy római nyárra emlékezett, mikor mint sülő riporter ott lenn járt a városban, amely felett repültek. Huszonhárom éves volt s a lány húsz. Ginettának hívták.

— Ginetta — súgta maga elé George...

— Körülbelül a Tiberis felett járunk — mondta John.

George nem hallotta. Ginettát látta egy régi római nyárban, amikor még nem volt háború. Ginettát, aki Georgiónak hívta őt és oly puhán és dallamosan nevetett, mintha apró csöngetyüket ráztak volna a levegőben.

A Borghese-kertben jártak, elették a hatyúkat s a fák és kutak és virágok szépségében elveszve érezték meg először, hogy több, mint pajtáság, ami egymáshoz fűzi őket.

Attól az estétől kezdve, hogy Georgeot a követség sajtóattaséja bemutatta Ginettának — mindig együtt jártak, mindig találkoztak útjaik. George hálásan és boldogan fogadta a római lány barátságát s az ő sugárzó, nagy sötét szemén át nézte az Örök Város ezer, soha el nem képzelt szépségét.

Most hirtelen és élesen látta Ginettáék házát a Via Nazionale, a kultúráról és sokéves családi tradícióról mesélő házat, a bútorokat és festményeket. Látta Ginettát otthon, ahogy teával kínálja, finom kezének mozdulatát és hallotta a hangját.

— Süteményt is adjak Giorgio?

(A magasságmérő remegve mutatja a levegőóceán végtelenségét...)

És egy este — igen, hogy is történt csak...?

(A gépet beidegzett kéz vezeti tovább. A szem a vastag szemüvegek mögött figyel. De a lélek messze jár. Visszamegy az időben és multat idéz.)

A Via Appián jönnek vissza lassan a város felé. A föld alatt katakombák s itt fenn élet és nyár. Egy kovácsműhely előtt haladnak, a vas izzása vörösen villan, aztán eltűnik. A ciprusok sötétek és hallgatnak. A régi köveken találkozott valaha Jézus Péterrel. Bemennek a Quo Vadis-kápolnába, George leveszi a kalapját s nézi a lányt, aki letérdel. Valami mélységes meghatottság van benne, most csöppet sem amerikai, riporter és sportrekorder és kissé cinikus, csak mély áhitat van benne is, ahogy nézi a lassan felemelkedő lány könnyes szemét.

Künn, ahogy a régi városfalak felé tartanak, megszólal Ginetta:

— Nézzen csak az égre, Giorgia. Ugye, maga is úgy találja, hogy seholsem olyan csodálatos az ég, mint Rómában?

Ő főlnéz és úgy találja, hogy a lánynak igaza van. A sötét-kék ég kárpitján millió csillag ragyog fényesen. S előttük mintha szelid kéz görgetné őket, különös alakú fehér felhők úsz-

nak, melyen átragyognak messzi világok fényei.

(A gép repül Róma ege alatt s viszi magával emberek és sorsok végzetét...)

És akkor ő is a magasba nézett és úgy érezte, hogy Ginettának igaza van. Az ég más volt, mint Kansasban és Newyorkban és Párisban és mindenütt, ahol eddig járt. Mintha a szentek, vértanúk és mártírok városa felett külön sugárzása lett volna, mélyebb, titokzatosabb, szebb, mint más táján a világoknak.

És akkor ott, a Via Appián magához húzta a lányt. Nem erőszakosan, nem a szerelmes férfi mohó mozdulatával, hanem alázatosan, ahogy a hívó magához veszi úrvacsoraosztáskor a bort.

— Szeretlek, Ginetta — mondta csendesen — bocsáss meg...

A lány felnézett rá mosolyogva.

— Miért bocsássak meg? — kérdezte tőle.

— Mert ezt merem mondani. Mert meg merem mondani. Mert arra merek gondolni, hogy te és én...

Elhallgatott. Ujra egymás mellett mentek, cipőjük ütemesen koppant a régi köveken.

— Nem értelek — szólt a lány — magyarul meg.

— Ginetta! Eljőnnél velem Amerikába?

— Amerikába? — kérdezte Ginetta és megrázta a fejét — úgy gondolod, hogy... örökre?

— Igen, örökre?

— Nem hiszem, Giorgio.

— Tudom — hajtotta le a fejét — nem szeretsz.

A leány feléje fordította nagy, lélektől sugárzó szemét.

— Nagyon szeretlek — mondta csendesen — még nem szerettem eddig más férfit, csak téged.

Panaszosan szólt George.

— Ginetta! El kell jönnöd velem!

— Nem — a kicsi hang határozott volt — én idetartozom... Amerika... az borzasztó messze van, túl a tengeren és ott olyan rohanó az élet, s a felhőkarcolók, a magasvasút, a láрма, a tempó — oh, nem bírnám ki, Giorgio — mint ahogy talán te sem tudnál örökre Rómában maradni...

— De tudnék, Ginetta, érted tudnék...

A hang szomorúvá vált.

— Csak gondolod, Giorgio, drágám. A föld erősebb, a család, a haza. Idővel hiányoznék neked a városod, a klubod, a pajtásaid, a Missouri-folyó, mindaz, amit szeretsz, aminek része vagy. Mintahogy én sem tudnék élni a Tevere, a római terek, kútak és kertek látványba nélkül, enélkül a levegő nélkül, mely táplál. A mi szerelmünk halott szerelem Giorgio, de azt hiszem emlékezünk rá, amíg csak élünk... Amíg csak élünk...

És most parancs szerint elindult, hogy ledobja a halált a városra, amelyben Ginetta él és ki tudja hol van e percben? Talán ő öli meg éppen, ő, akinek annyi boldogságot adott...

Hirtelen rántással elfordította a kormányt.

— Megörültél? — kiáltott rá John — mit csinálsz?

Nem hallotta. Ostia felé repült. A tenger sötét tükre felé ereszkedett hirtelen.

— Mért nem teljesítetted a parancsot, te szerencsétlen — ordította fülebe John — ezért főbelölek!

De George nem felelt. Lábának biztos mozdulatával a tengerbe dobta a Rómának szánt halált...

HÁZASSÁG

Írta:
Fendrik Ferenc

1.

Úgy egyeztek meg, hogy Bandi hetenként kétszer kap kimenőt. Mehet a kaszinóba rögzíteni, bár tudja, hogy ferbliznek; meg is mondta neki, ha öt pengőnél többet veszít, akkor szorul.

Vacsoráztak már, Bébi édesen szuszog a kis rácsos ágyában, dundi kezével öleli a Zebi macskó nyakát, Bandi a tükör előtt áll és nyakkendőjét köti.

Az asztalnál ült, újságot olvasott és onnan nézegetett Bandi felé. Mikor összeakadt a szeme Bandi szemével, Bandi mindig kitolta a nyelvét. Ez egy komoly család-apa!

Három év alatt egyszer se jutott eszébe, hogy talán Bandinak titkos útjai is lehetnek. Eppen úgy szereti Bandi, mint a mézeshegyekben. Ha teheti, egy óvatlan pillanatban az ölebe kapja és körülfut vele a szobában, vagy lovagoltatja a térdén, őt, a komoly családayát! És mégis, ahányszor csak anyus feljön Babospusztáról, mindig rá akar valamit togní Bandira.

Bandi elkészült az öltözéssel és sunyi arccal jött búcsúzni. Ilyenkor legjobban, ha az ember lecsapja az újságot és menekül. Tapasztalatból tudja, hogyha Bandi túl ájtatos képet vág, annak vég nélküli nyagga-tás lesz a vége. Sikerült bemenekeünie az ebédtöbbe és bezárta az ajtót, Bandi egy ideig dorombolt és tervegetőzött, hogy felgyújtja a házat, aztán elvonult a kaszinóba. Ferblizni. Hiába is tagadná.

2.

Másnap délben felszalad hozzá Vera, társasági körük megbízhatatlan hírközlője.

— Mindenki tudja, — mondta és jelentősen nézett Évára.
— Mit? — kérdezte Éva.
— Hogy megcsal az urad.
— Hogy Bandi?... Engem?... — Nevetni próbált, de nem sikerült.
— Mindenki tudja. Nem akartam eddig megmondani, gondoltam, hátha otthagyjá azt az asszonyt. Minek izgassalak... De ezse ágyában sincs otthagyni.
— És ki... ki az az asszony?
— Zimonyiné.

Zimonyiné elvált asszony volt, nagy botrányok közt vált el az urától. Ezek a botrányok kiűző reklámot csináltak neki a fértiak előtt.

— Mi a stándékokod? — kérdezte Vera.
— Nem tudom.

Mikor Vera elment, elhatározta, hogy először is jól kisírja magát. Bezárkózott a fürdőszobába és egy felőrárt sírt. Enn órakor kiment a konyhába és megmondta Terkának, hogy a palacsinta baracklevárral legyen.

— De a nagyságos úrnak csinálják külön ribizlivel? — kérdezte Terka.

— Nem csinálisz.
Terka nem tudta elgondolni, mi ütött a nagyságába. Pedig a nagyságos úr nem eszi meg barackkal, csak ribizlivel.

Fel keltőkor jött Bandi.

— Szevasz, banda! — harsogta.
A banda csendben fogadta. Bébi Zebi macskót etette tejbedarával, a banda másik tagja pedig az orrát puderizta. Bandi a legelőbbre kapta a pipiskedő bandavezért.

— Eressz el!... Azonnal eressz el! Bandi letette.

— Hagyj békén!... Beteg vagyok...
— Mi bajod? — kérdezte Bandi.

— Semmi... Fájt a fejem.
— Telefonáltál a doktornak?
— Nem.

— Látod, ez vagy te. Semmi komolyság sincs benned. — Befészkelte magát ebbe az erélyes atyai hangba és azonnal telefonált a doktornak.

— Minei előbb szíveskedjék jönni... A feleségem beteg.

Évának arra kellett gondolnia, hogy aljas hazugság, hogy Bandi és Zimonyiné... Lehetetlen... Mikor így szereti őt.

Megmondja Terkának, hogy Vera öngyűlösetét többé ne eressze be.

Bandi percenként rágatta elő az óráját, hogy mégis csak abszurdum, még mindig nem jön a doktor. És közben remek étvágyai pusztította a baracklevárral palacsintát.

3.

Természetesen nem adta ki az utasítást Terkának, hogy Vera öngyűlösetét ne eressze be. És Vera akadálytalanul beroboghatott.

— Tegnap nagy névnap volt Zimonyiné-nél, — mondta.

— Igen?
— Igen... Hol volt tegnap este az urad?
— A kaszinóban... Harmincz pengőt nyert rómin.

— Tévedsz, drágám. Zimonyiné-nél volt. Amikor Bandi hazajött, Évát ott találta

Bébi mellett, a dívánon. Úgy gubbasztott, mint egy kis ázott veréb.

— Azonnal ágyba, érted?! És nem Kereszt-est hívom. Az egy sarlatán.

Hiába volt minden ellenkezés, ágyba kellett feküdni.

— Ha megígéred, hogy jó leszel, kapsz valamit.

Bandi pedig titokzatos arccal emelt ki a zsebéből egy kis selyempapírbá takart csomagot és kibontotta. Egy ezüst Flap-Jack volt benne.

— A tegnapesti róminyereség.

Évából kitört a zokogás. Még most is hazudik. A beteg feleségének is hazudik... és Flap-Jack-et vett... Tudja mi az a Flap-Jack! Eddig fogalma se volt a női dolgokhoz... És most tudja mi az a Flap-Jack... Honnan tudja?... Tegnap... tegnap este nevenapja volt annak az asszonynak... és az kért tőle a nevenapjára egy Flap-Jack-et... És talán feltámadt a lelkiismerete, azért vett neki is egyet... Mennyire igazza van anyusnak... Minden férfi gazember...

4.

A fürdőszobában ült a kád szélén, de nem sírt. A sorsáról kell döntenie. Joga van-e elhagyni az otthonát, mert sérelem, megaláztatás érte? Szabad-e megosztani Bébít az apjától, mikor Bébihez jó, szereti, csak őt... csak ő hozzá volt hűvany, gonosz, elvetemült.

Egy szép napon betoppán anyus.

— Azonnal pakolsz és viszlek haza! — mondta minden bevezetés nélkül Évának.

Bandi bámulva ugrott fel.

— De anyus, kérem...
— Az úrral semmi beszélhivalóm!... A lányomért jöttem. Nem tűröm, hogy itt maradjon. Mindenki ludok!

— Mit tud anyus? — kérdezte Éva.

— Ez az ember aljas módon megcsalt!

— Nem igaz! — kiáltotta lángra lobbant arccal Éva.

Bandi kivörösödött tüllel nézte a cipője reces orrát. Egy szót se szólt.

Anyus katonásan rendelkezett.

— Tüstent csomagolsz. Öre visszajövök érted és megyünk haza.

— És már kinn is volt.

Bandi megcsókolta a felesége kezét.

— Anyus majdnem igazat mondott.

— És mégis menvedéltél?

— Igen... Nincs jogom feldülni az otthonunkat.

Nem sokkal később Bébi irigykedve nézte, hogy apu anyut hintáztatja az ölében és nem őt. Közben ezeket mondta anyunak:

— Fogadásról volt szó, honv kinek sikerült... Mert jobb a híreml... Tudod, hogy én mindig szerettem fogadni... De meg nem nyertem... De majdnem... Jókor jött anyus... Ha nem jön, talán holnap, vagy holnapután... Úgy is veheted tehát, hogy megtörtént... Mert én ahi hiszem, megtettem volna. Csak azért, hogy megmutassam Farkas Palinak, hogy nem vagyok elveszett ember, ha megnősültem is... Erre is gondolj, mielőtt egészen megbocsátanál... De bocsáss meg... Soha többet nem fogadok!...

5.

Anyusi sikerült némileg kibékíteni.

És a következő karácsonyra Bébinek hozott a Jézuska egy olyan babát is, amelyet nem árulnak egy földi boltban sem. Tudott aludni, nevetni és akkor is sírt, ha az ember nem nyomta meg a haskáján a gombot.

6.

Ami történt, arról soha nem beszéltek. Fvát azonban nem hagyta nyugodtan a kíváncsiság. Akarta tudni, hogy is volt azzal a Flap-Jack-kel.

— Vehetnél egy szép, divatos Flap-Jack-et... Hallja az úr?

Bandi bután nézett fel az újságból:

— Mi az?

Csodaszép francia gyöngy három-soros, hozzá fülklipsz és gyűrű, P 90. Kapható az AJANDEKBOLTBAN, Károly-körút 21.

SZÍNHÁZI KRÓNIKA

Etmondja: PAPP JENŐ

Minden tiszteletünk azé a *Herczeg* Ferencé, aki az agg lovag főhajtatásával tiszteleg a magyar történelem egyik tűnődőklő szépasszonya előtt. Zrinyi Iona a hőse az „Arany szárnyak”-nak, amelyet a Vigszínház a nagy író megillető hódolattal adott elő. Igyekezettel, szeretettel és buzgó odaadással takargatva a darabban azokat a gyengeségeket, hiányokat és erőtlenségeket, amelyek a műből — sajnos — tömegével ütköznek elő. A Zrinyiek címeréből vett „Arany szárnyak” ugyanis ünnepélyesen csillognak, szellemük hibátlan, a rubintos ruhák, nászfák, kősöntyük és a sárga szattányacsizmák sarkantyúi hagyományosan pengenek, de érzelmeiket csak igen mértékletesen ébresztenek. Látványosságának igen szép a hat kép, a szerelmi előjátékkal együtt, sőt amiatt se lehet panaszunk, mintha gondolatokban ne lenne gazdag. Szinpompás darab ez s nemesveretű környezetben támad fel előttünk a munkácsi vár hőslélek védelmezője. Nem is tesz mást az ifjú, minthet egész előadás alatt azokat a nagyszónyi erőnyeket, zengi, amelyek Zrinyi Iona tiszteletreméltó alakját lengik körül. Az egyik jelenetben érett, okos nő, aki a szilaj szerelmes Thököly Imre ostromlását igen megdondoltan fogadja. Hiszen tizennégy évvel idősebb, mint az ifjú felkelővezér. Büszkeségét és függetlenségét csak azért áldozza fel a házasság kedvéért, mert kecsegtető politikai célok felé törhet a házasságban. At is viszi a császárgyűlölő Thökölyt a török mellől a Habsburgok táborába, noha a Habsburgok neki ősi ellenségei, hiszen Bécsűj helyen leüttették édesapja fejét. De keresztények. Es Thököly nem fogadhatja el a pogány szulántától a magyar koronát.

Herczeg Ferenc tehát mint nagyszerű diplomatát és mint kitűnő politikust is bemutatja Zrinyi Ionát. Sorát ejti, hogy láthassuk a körülzárt Munkács várában mint rendíthetetlen katonát is. Követjük a képekben a bécsi rabságba is, ahol mint tántoríthatatlan hitves lép elének, aki mihelyt szabadulhat, meggy az ura után a török számkivetésbe. Itt, az izmiri bujdosók között még egyszer glórárt fon az író a nagyszónogy feje köré. Szépségével, lenyűgöző egyéniségével és nem utolsó sorban emberbánsági tudományával, amit ma egyszerűen lélektanának és emberismeretnek mondanak, békét teremt a zsörtölődő, torzszalkodó főurak és férje, a menekült fejedelem között. Az egész mű azt a fenkölt célt szolgálja, hogy dramatizálva is elhangozzék Zrinyi Iona dicsérete és magasztalása. Ebben a tekintetben Herczeg Ferenc valóssággal pazarló.

Nem mondom, hogy tékozló, mert akkor drámai darabról kellene beszélni. Márpedig az „Arany szárnyak” epikai képek diszbalumos sorozata. Afféle fejedelmi aján-dék — nem az irodalomnak s főleg nem a színpadi irodalomnak, hanem a magyar nőtársadalomnak. Nincs benne semmi néven nevezendő szenvedély, amely rendet bontana, vihart verne és sorsokat hányna ide-oda. Ami mozgatja a képsorozatot, az maga az ismert történelem, amely minden hatóságilag jóváhagyott iskolakönyvben benne található. Az ember udvarias megilletődéssel áll végig az előadást. Állami rendelésre se

lehetett volna szebben megírni és összeállítani ezt a remekbe dolgozott historiai miniatűr munkát. A bölcselmi elemek, a gondolati felvillanások, tömör stíluszsépségek és jellemzések egy lehigadgt ember tolla aiól kerültek ki, gondosan megfésülve. Nem lehet kitérni annak a megállapítása elől, hogy az utolsó képbén, amikor Zrinyi Iona hattyúdala hangzik el, egy utolsó tánc formájában, az író beiktatja az Adámházy-palotást, tárogatóssokkal és Cinka Gyuri muzsikusaival: hogy ebben a képbén jelentkezik az író alkotó és teremtő kedve, megragogytatva szemünk előtt végre azt az írói és drámai formát, amelyet egész este nélkülöztünk.

S ha a képek szövéseben az író hű maradt a történelmi tényekhez, ugyan miért is nyúlt volna mélyebbre, mikor az egyes főalakok jellemét alakította ki. Meghagyta őket azokban a patina lepte antik köntösben, ahogyan őket a közképzlet látja és raktáron tartja. Ő ugyan előzetes nyilatkozataiban azt mondotta, hogy közelhozta őket a mához. Ez igaz is. De csak nyelvezetben.

Hosszas keresgélés után *Lázár Mária*ra esett a választás, hogy ő személyesítse meg Zrinyi Ionát. A művészno valóban rendelkezik is azokkal a külső kellékekkel, amelyek őt erre a szerepre kijelölik. Királynői természete, kifejező szép tekintete, lehitőt mozgása és nyugodtsága csupa ajánlólevél. Dekoratív jelenség. Esményi Zrinyi Iona lenne, ha drámai egyénisége ráténné a koronát fizikai előnyeiére. Így gyönyörű előkép volt. Pedig őszintén akarta, hogy megtöitse feszültséggel a szabályos és nagy szerepnek megírt mondatokat. Melegségben meg is közelítette olykor a nagy színésznői feladatot. Kedves modora legjobban az utolsó képbén érvényesült. Partnere, Thököly Imre szép szerepében a Nemzeti Színház tagja, *Jávor Pál* volt, aki mint indulatos ifjú szerelmes és mint összetört, botra, támaszkodó fejedelmi roncs, a közvetlenséget és a fenyegető drámai kitöréseket igen helyénvalóan alkalmazta. Az ideges erő fel-fellobbanó jelentkezését élveztük *Földényi László* fékezhetetlen mozdulataiban. A számlőzöttség keserves magányát, rombolását és fájalmát rajta láttuk, ő érzékeltette. *Somlay Artur* Lipót császár szenzibilis lényét ősztonös érzékkel illusztrálta. A két közismert történelmi személyt, Kollonichot és Caraffát *Vértes Lajos* és *Sármási Miklós* állította elének, az előbbi arra vetve a súlyt, hogy ez a politikus bíboros mennyire aulikus, és dinasztikus méregkeverő volt. — *Sármási* pedig cicoma-kedvelő udvari szörnyeteg képbén ábrázolta a vérszomjas nápolyi hóhért. Megrázó epizódistát alakított *Bihary József*, táncköltéményt lejtett *Borai Lajos*, mint udvari kamarás és rendkívül jellegzetes volt rövid jelenetében az apátnő, *Sivó Mária*. Általában a súly és jelentőség maradt el a mellékalakok mellől.

A darabot az író meghitt barátja, *Csathó Kálmán* rendezte, azzal a megkülönböztetett szeretettel és kifinomodott ízléssel, amelyet Csathónál mindig tiszteletben tartottunk. Brillírozott a díszletekkel *Neógrády Miklós*, akinek archisztikus érzeke és művészi tehetsége tökéletes keretet adott a játéknak. A szép jelmezeket *Márk Tivadar* tervezte.

Jávor Pál — Lázár Mária
Vigszínház: „Arany szárnyak”

Lázár Mária, Jávor Pál, Pálóczy László,
Kőmives Sándor

Jelenet az „Arany szárnyak”-ból
(Várkonyi felvételei)

BEATRICE SFORZA

A ferrarai uralkodóherceg, Ercole d'Este fejvesztetten menekült családjával kicsiny birodalmából, ahol forradalom tört ki. Apósánál, a nápolyi királynál keresett menedéket. Az öreg király szeretettel fogadta vejét, leányát s három kis unokáját s elbűvölten kiáltott fel, mikor szökefűrtös tündérke ugrott ki az utazóbatárból. Soha ilyen szépséget, mint a hároméves Estei Beatrice.

— Tisztára a nagynénje! — mondogatták az udvarhölgyek s szemükbe könny gyült, mikor az uralkodó fiatalabbik leányára gondoltak. Beatricére, akit rövid ideje vett feleségül Mátyás, a magyar király.

A kis Este-hercegnőt nagynénje lakosztályába telepítették s Beatrice itt élt még akkor is, mikor családjá rég hazatért Ferrarába, ahol a lázadást leverték.

Számos játszótársa közt sorstársa is akadt, unokatestvére, az ifjú Gian Sforza személyében. Ez a kisfiú is emigránsféle volt. Apja, Milánó hatalmas uralkodóhercege meghalt s a régensi szerebbe anyja ült. Am a könnyelmű hercegné szép, fehér vállaira teherként nehezedett az uralkodás gondja. Segítségül hívta sógorát, Lodovico Sforzát, akit kortársai között sokan Itália legfélelmetesebb intrikusának, mások legnemesebben gondolkodó emberének tartottak.

Sógornője hívására Milánóban termett s Moro-mórnak neveztek bronzszínű arcáról, sötét hajáról, szeméről — napok alatt rendet teremtett a züllött államügyekben. Aztán szövetségeseik után nézett, pillantása a nápolyi királyra esett s hogy megnyerje kezét, feleségül kérte unokáját.

A Moro huszonkilencéves volt ekkor. Beatrice ötéves.

— Ez a bácsi a völégényem? — kiáltott az öt éves menyasszony, mikor megmutatták neki Lodovico képét.

„Soha szebbet, mint a lányotok“ írta Ferrarába a nagypapa büszkén s igazat írt. Beatrice karcsúsága, szivalakú kis arca, pisze orra, beszédes, nagy szeme, székesége elbűvölt mindenkit.

Nagypapa ágyának dőlt benatában, mikor a kislányt tízéves korában visszakérték a szülei. Kevésbé büsította, hogy másik unokájának, a tizenkétéves Gian Sforzának is haza kellett térnie Milánóba. Megsokallva anyja léhaságát, költekezését, felszólította őt a lombard hercegség nagytanácsa, adja át a régensséget sógorának s térjen vissza a tizenkétéves herceg.

Sokan azt állították, a Moro birta e határozatra a nagytanácsot, de a hercegnőt nem sajnálta senki, Lodoviconak pedig eszébe jutott kis menyasszonya.

— Minek nekem az a gyermek?! — gondolta. Hisz már oly hatalmas, hogy nem volt szüksége a nápolyi szövetségre. Felbontotta volna az eljegyzést, ha a nápolyi király nem érezteti vele, hogy haragja sokkal súlyosabb következményekkel járna, mint ahogy képzeli. Lodovico elküldte hát Ferrarába festőjét, Cosimo Turót, hogy készítse el menyasszonya képét.

Megdobbant-e sokatpróblált szíve a tündéri leányarc láttán, nem tudjuk, de annyi bizonyos, hogy az eljegyzést hamarosan kihírdették Milánóban és Ferrarában.

A tízéves Beatricére ekkor hat boldog esztendő várt még az Este-kastélyban. A

legkiválóbb tanárok tanították görögre, latinra, irodalomra, történelemre. Beatrice festett, rajzolt, énekel, táncolt. Mire megvirradt férjhezmenetelének napja, tökéletes kis dáma volt. Nem csoda, hogy Lodovico türelmetlenül várta a párizsi kastély kapujában.

A menyasszony és kísérete keserves utat tett meg Ferrarától Páviáig. Megáradt folyókon keltek át, eső verte őket, éhség kínozta. Nem csoda, hogy eicsigzottan érkeztek Páviába. Csak Beatrice szépségén nem fogtak a földi viszontagságok. De fogtak az égiek. Biborpir szállt arcába, mikor megpillantotta Lodovico sudár alakját, sötét, érdekes arcát.

Lázás izgalommal készült az esküvőre. Boldogságtól átszelle.ült arccal térdelt az oltárnál völégénye mellett... Nem sejtette, hogy ebben az órában titkon költöztetnek ki egy hölgyet a hercegi palotából.

A hölgy neve Cecilia Gallerani. Hosszú viszony köti a Morohoz, akinek nemcsak szerelme, hanem legravaszabb tanácsadója is.

Beatrice számára az élet csupa vasárnap. Olaszország legműveltebb városába, — a Moro udvari festője nem kisebb művész, mint Leonardo de Vinci — káprázatosan fényűző udvar középpontjába került s a férjébe szerelmes.

De Lodoviconak nincs sok ideje számára. Az államügyek elől a Moro nem feleségéhez menekül pihenni, hanem ba-

rátnojjához, az eszes Ceciliához. De mert e kétlaki kor legkétkalibb lénye s amellett vérbeli esztéta, elbűvölte Beatrice szépsége. Hízeltget neki, hogy a felesége Itália legszebb asszonya.

Mert az volt. S mily jól álltak ehhez az édes fejhez a nehéz brokát ruhák, melyeknek anyagáért Lodovico nem sokalt semmilyen összeget!

„Higgyétek el, megjedek néha ennyi boldogságtól“, írta haza. „Oly szép az élet, hogy azt gondolom, nem is jár tán ennyi jó földi halandónak.“

— „Persze, hogy nem jár“ — felelt a sors galádul s Beatrice ablakán beröppent egy névtelen levél, mely felfedte férje s Donna Gallerani viszonyát.

A fiatalasszony kétségbeesetten futott gyóntatógyájához. De a szelid atya szavai rövid időre vigasztalták csupán. A kétségbeesés elhatalmasodott rajta s mert fiatal volt és tapasztalatlan, azt tette, amit legkevésbé lett volna szabad tennie. figyeltette férjét s hamarosan kiderült, hogy a levél írója nem hazudott.

Testileg, lelkileg úgy leromlott, hogy mikor kisfia megszületett, életét féltették az orvosok. A Moro e napokban érred arra, hogy jobban szereti feleségét, mint ahogy sejtette. Mialatt Beatrice beteg volt, csendben férjhezadta barátját, Ceciliát, egy vidéki nemeshez. Beatrice boldog, nyugodt jövőről álmodozott. Becsvágyát annyira felszította fia születése, hogy elhatározta, megfosztatja hatalmától unokaöccsét, Giant. Maga ül az uralkodóhercegi székre. Kitervezett mindent. Csak egyvalakivel nem számolt: Gian jószemű, fiatal feleségével.

Amint átlátott Moro tervein, szövetségeseiket igyekezett megszerezni a szerencsétlen hercegnő.

Lodovico értesült erről. Titkos paktumra készült a francia királlyal, de ehhez szüksége volt régebbi szövetségese, a velencei köztársaság beleegyezésére. De szüksége volt arra is, hogy lépéseit titok fedje. Ha maga megy Velencébe, az feltűnik mindenkinek. Emberei közül egyben se bízott... De igen! Valakiben megbízott mégis. Beatriceben.

Mondván, hogy szórakozni küldi feleségét, Velencébe indította káprázatos kísérettel.

Sforza hercegnőt páratlan pompával fogadta a lagunák városa. Miközben a Canale Grandon sikkolt aranybrokátokkal bevont gondolája, virágosó hullott rá.

Legnagyobb sikere azonban akkor volt, mikor a Doge elé s tanácsa elé vonult. A tanács fehérhajú tagjainak során a csodálkozás moraja futott végig. Lodovico Sforza aranyhajú, huszonkét éves küldöttéhez hasonló követet a Doge-palota nem látott még soha.

Beatrice győzelmesen tért haza. Nem sejtette, hogy küldetése hozzájárult férje vesztéhez. Szerencsére ezt már nem érte meg. Röviddel hazatérése után belehalt második anyaságába. Lodovicot porig sujtotta a csapás. Az események azonban, melyeket ő idézett fel, nem hagyták soká gyászolni. Szövetségese, a francia király, Itáliára tört. Lodovico csatlakozott is hozzá, el is nyerte a hónapított uralkodó-hercegi címet, de remélten eszmélt arra, hogy ellenséget hívott az országba. A franciák végigdúlták Itáliát.

Lodovico a haza megmentésére szövetségre lépett olasz fejedelemsérsalval, de a franciák legyőzték, foglyul ejtették, a legsötétebb várba, Locheba zárták. It. halt meg, de nem magányosan. Celláját beragyogta Beatrice tündéri emléke.

Bácskai Magda

LEGYEN SZÉP! LEGYEN FIATAL!

Tartson Vitacit Szépitőkúrát!

VITACIT ARCPAKOLÁS (arcfürdő-pép) egyedülálló különlegesség mitesszerek, tágpórusok, pattanásahajalm, szepőlök és májfoltok ellen. Készlet szépitőkúrához... P 11.19

VITACIT BÓRTAPLÁLÓ (hormon-krém) elhárítja a ráncokat! Valóságos áldás a száraz, érzékeny arcnak és nyaknak. *Kozmetikai minőség!* Szépitőkúrához nagy tubus P 10.76

Jobb vidéki szaküzletekben is kapható!

Budapestben csak nálunk: **Loránd kozmetika, Mussolini-tér 3.** Vidékre utánvétellel, ingyenes *»Szépitőkúra Tanácsadó«*-val küldjük.

ANITA & ANDERS

IRTA: Baróti Géza

Hat éve dolgoztak már együtt, amikor baj történt. Este még felléptek a Grand Hotel üvegmenyendezetű, óriási halljában. Anita úgy hajlott, mint egy sudár, fiatal pálmá s Anders élvezte a gyakorlat nagyszerű, könnyed játékát. A szim után levelezték a civilbe öltözve gyalog sétáltak hazafelé a tengerparton. Sötétkék mediterrán éjszaka lángolt fölöttük s Afrika felől akkor kelt fel a hold. A tengerben, nem messze a panziótól, egy szöke, piros gumisapkás lány úszott. Anders megállt s figyelmesen nézte.

— Ismered? — kérdezte nyugtalanul Anita s Anders komolyan bólintott.

Valóban ismerte a dán gépirányt, aki egy őrval érkezett a Riviérára. Az igazság az volt, hogy Anders nyomban bele szeretett ebbe a hatalmas, szöke lányba, aki formás volt, húsos, de még hiányzott belőle a skandináv asszonyok fagyos és kemény ragyogása. Anders abban a percben, amikor először látta a tengerben, elfelejtette, hogy Makón érettségizett s azt is, hogy elsőrendű szám a Földközi-tenger partjain. A fekete és tuberkulotikusan sovány Anitával. Most se tudott elszakadni a látványtól, ahogy a dán lány magányosan úszott az éji habok közt. Végre összeszedte magát s belkarolt a feleségébe.

— Merjünk, — mondta rekedten s elballagott a panzió felé, amely narancsfák közt épült s fehéren világított a holdfényben.

Hat éve dolgozott Anitával, akét egy pesti mulatóban fedezett fel s becsületesen feleségül vett. Artistakörében is úgy gondolkodott, mint egy makói úrifü, aki kénytelen ezen a pályán keresni a kenyerét. Télen Kairóban táncoltak, tavasszal a Riviérán, nyáron Brionban. Anita vadul és szenvedélyesen ragaszkodott a tengerhez, a sós levegőhöz s ahhoz a perzselő, afrikai napsütéshez, amely életben tartotta. Anders nevelte elsőrendű táncosnővé és a tudóvsz. Anders ezenkívül ragaszkodott is Anita tüzes soványságához, mert elragadónak találta szép, szomorú fekete cigányfejét, a nékony nyakon nyugvó lánogló arcot, a kitgró kulcsfontokat s az éles sórtartókat.

Es Anita könnyű is volt. Csak ezek a beteges artistalányok tudnak ilyen légtelen könnyedek lenni, meri sovány testükben még él az izmok fejeleme és minden este a halál felé röpkönek.

Eddig boldogan éltek. Házasságukat azok az apró és képes gyötrelmek szőtték át, amelyekhez csak a művészek értenek. Anita gyilkosan feltékeny volt Andersre, akinek széles álla s barna, közömbös artistafeje úgy vonzotta a nőket, mint pillézet az éji láng. De Anders szeme is vérbeborult, amikor a holdfény üzenetet közvetített a feleségéhez. Ez a finom, szenvedélyes harmónia megbomlott, amikor felbukkant a dán lány.

Anita hamar észbekapott. A panzióban még semmire sem gyanakodott, mert őrtista volt s tudta, hogy a magafajta embert csak a reflektorfényben, a színen fenyegeti veszély s akkor is árulja el magát. Anders már harmadik este maradt vissza azzal, hogy az ősi turnét beszél meg a menedzserükkel,

amikor Anita megértette, hogy nem arról van szó. Egy este Anders elvettette a táncot. A karmester észrevette s a zenekar merész ugrással parizozott, de Anitát többé nem lehetett becsapni. Még nem szólt, de amikor újra a hatalmas terem közepére perdültek, kinyitotta a szemét. Az étteremben szökökötak susteretek, a zenekar tompán és tapintatosan kezdte a számukat. Tisztán hallotta, hogy Anders frakkinge alatt örülten dobog a szíve.

Hamarosan felfedezte a dán lányt, aki az írő asztalánál vacsorázott s mélyen kivágott ruhájából úgy viritott gazdag, pompás hús, mint valami forróvívi gyümölcs. Anders semmit sem sejtett s különben is vak volt ebben a szerelemben. Amikor az asztal előtt felemelte Anitát, lenézett a dán lányra s az visszanevetett. Anita ezt is látta s az öltözében kitört a botrány. Sikított, egy festékes téglélt Andershez vágott, tombolt, fröcsögött a gyűlölete s habzott a torka az indulattól. Végre leroskadt a cserepek közé s zokogott.

Anders nem is védekezett. Zavart, kisfűs mosolyával üdögélt egy pamlogat, kioldott frakk-nyakkendővel, cigarettázott s borzasztóan restellte magát.

Majd elsüllyedt szegényében, de tehetetlen volt. Úgy kívánta a lány dús, érett száját, hogy kiszáradt a torka a szomszúságtól. Anita sirt, aztán felugrott s átkozódva elkergette.

Másnap nem léptek fel. Anita láza felszökött negyven fokra s úgy érezte, hogy szénné éy ebben az emésztő, szörnyű forróságban. A láztól megijedt, mert nem is gyanította, hogy a feltékenység kórokozója néha úgy felveri a lázat, mint egy tisztességes tébécé gyilkos, végső futama. Mert — egyébként — semmi baja se volt. Az egész betegséget akkor találta ki, amikor Anders maga mellé vette s Anita felfedezte, hogy soványsága, apró köhögései, muló és lapangó lázai lekötik a fiút. Ezért ragaszkodott a tengerhez és ezért evett diétás kosztot, ezért köhécsett s ezért szenvedett tengersókat. Mert rengeteget kinlódott az étvágyával s a vágyaival, amelyek Anders után kergették volna az ezüst plázsra, a habzó tengervízbe s szeretett volna versenyt futni Anderssel, de nem volt szabad. Minden évben kétszer titokban orvoshoz ment s rettegve őrizte a leleteket, amelyek elárulták, hogy semmi baja sincs.

Most ijedten tapogatta homlokát, az értökését s este kívánczorgóit a tengerpartra. Egy pálmá alá ült. Úgy akart meghalni, hogy Anders lássa az utolsó mosolyát: az imádotl férfi karjai közt. Anders azonban egy kis bárban ült a dán lánnyal s helyette az írő érkezett, aki észrevette és megszólította. Kiderült, hogy ez a kövér, egészséges és jókedvű ember pontosan ismeri a diagnózisit. Egy darabig mosolygott Anita panaszain, aztán vette a szalmakalapját s elment. Félútról még visszaszólt:

— Hizzék meg maga is. Anita szót fogadott. Másnap felléptek s vacsorára óriási bifszteket evett rengeteg vajás zöldborsoval, lepszintortát és epret sok porcukorral. Közben Anders telt, aki gyanakodva figyelte az asszony féltelmes étvágyát, de sokáig nem szólt. Esténként cipelte az asszony gyarapodó súlyát s fellépés után masszírozta a meghúzott vállizma. Anita három hét alatt nyolc kilót hizott, kigömbölyödött s bőre kifeszült, kifényesedett, mint a gyöngyház. Akkor aztán Anders is megszólalt. Új szerződésüket nem írta alá, hanem csomagoltatott s közömbösen rászólt Anitára:

— Hazamegyünk.

Anita megretent s arra gondolt, hogy olthon fogyókúrát kezd s bevesz valamit, amittől könnyű láz támad. Azt hitte, minden elvesztett. Lapult a vonaton s fél szemmel Anders t figyelt. A fiú Hegyes halom után leeresztelte az ablakot, aztán átfogta a felesége kemény, kerek derekát s megkérdezte tőle:

— Értesz a csirkékhez?
— Nem én... Miért?
— Mert most hazamegyünk Makóra, veszünk egy tyúkfarmot s ennek az életnek vége.
Később még hozzátette:
— Aztán, ha még egyszer könnyebb mersz lenni, mint hetvenhat kiló, hát elkergetlek...

Pyramidon
TABLETTÁK
Fejfájás, fájdalok
és rossz közérzet ellen.

Nem emlékszem semmire

IRTA: Mezőssy Mária

Kint a jeges szélben kis nyöszörgés tör ki belőle.

— Istenem...

A vendég Anna először is azt kérdi:

— Hogy vágytok, édes Katkám?

»Vagytok« mármint: Katalin és András. Ő nem lud semmit, de nem is vár feleletet, kezét imádságosan összekulcsolja, mosolyo-

san beleréved az elmúlt év távlatába; válálval kissé előredűl; szinte utána hajlik a képnek:

— Katikám, míg élek nem felejttem el azt a tündériképet: a gyönyörű kis Mihálykáporna kertjében virágoztak a fák, friss szél lengette az ágakat! Mintha egy boldog szerelmes mosoly lett volna az egész világ! Most is látlak karcsún a fekete kabátodban. És András ott vár a cseresznyefák alatt... A Mihálykápornánál..., a ragyogó tavaszban! Te, Katikám...

Még azt akarja mondani:

— Én meg akkor milyen boldogtalan voltam, csak nem szóltam róla, nem akartam panasszal zavarni a ti boldogságotokat. Engem már akkor nem várt senki. Akkor szakadtak közöttünk a dolgok Jánossal, Erika miatt...

De nem mondhatja, mert a Katalin keze ott szorul a torkán és iszonyatos a feldűlt arc, mely fölfeje hajlik s iszonyatosak kiméltetlen szavai:

— Gonosz varázsió! Hallgass! Hagyd abba, mert beléd fojtom a szót! Én nem emlékszem semmire! Nem akarom, hogy emlékezz te se. Örökre elmúlt. Nem érted? Örökre.

A fájdalom kiméltlensége csak úgy süvölt a torkából. Aztán szorítása enyhül, keze tesiklik Anna nyakáról; egészen elsemmizett erővel csuklik össze és elszabadult nagy sűrűsbe merül. Anna döbbenet nézi és mozdulatlanul vár, amíg lassan elcsendesül az a rázkódó zokogás.

— Bocssás meg, Anna. Édes Annám... iszonyatos volt. De nézd, most már én is beszéllek róla. Gondold el: akkor nekem azonnal mennem kellett, mert tízkor kezdődött a konferencia. Három óráig tartott a konferencia; azután közös ebéd az étteremben; onnan egyenesen mentem a választmányi ülésre, ahol jegyzőkönyvet szerkesztettem; aznap este előadásom volt a dísz-táborban; utána vacsora a vendég-előadókkal. Hajnaltban kerültem haza holtfáradtan. És akkor már oly messze volt minden. Érted, Annám? Késő volt elkezdni a sírást. Nem is tudtam már. Ha akkor mindjárt lett volna rá időm és módom. De nem volt. És reggel nyolckor kezdődött ismét a tanítás. A hivatását teljesítő nő nem ér rá önmaga ügyeivel bibelődni. Így tartott annak a pillanatnak dermesztése egészen ideig. Már azt hittem, hogy átvészelttem. De nem. A feloldódást te hoztad el. Neha úgy vágytam erre a jó melege, mely a szívhez küszik és felolvasztja a jégkerget, melyet az olyan pillanatok dermesztenek reá, mint az volt...

— Igen, sírni jó, még akkor is, ha a könnyes szem hasonlatos a párás ablakhoz, mely gátolja a tisztánlátást. — mondja Anna. — Az emberi szívnek megnyugvás kell és azt Isten a sírás tengerébe vetette, mint a gyöngyöt.

— Jó, hogy végre elmerülhettem benne. Mert a józan ész, a kemény akarat és fegyelem ügylatszük csak fásultságot tud teremteni, melyben megdermed életünk nedvkeingése, forró árama... Ezért jó, hogy — ha mi nem is akarunk emlékezni semmire — mások emlékeznek mindenre.

... az én anyukám már tudja:

hogy jókedvem és egészségem nagyrészt bőröm helyes ápolásától függ! Modern mama a Vasenol gyermekápoló készítményeket használja, mert tudja, hogy ezek orvosiilag ellenőrzött és klinikailag kipróbált, békebelli alapanyagokból előállított készítmények. A Vasenol különlegessége a bőrazonos zsíryanag, mely azonnal felszívódik a gyermek bőrét megvédi a káros külső hatásoktól

Baba bőrét Vasenol védi!

Vasenol

gyermek-puder, krém, olaj

Feltízre elkészül a dolgozatjavításokkal. Összeköti a III. A. osztály füzetét. Befut a fürdőszobába, lemosa ujjáról a piros línát; megfésüli hajját; levendulavízzel letörli az arcát; kis ideig fürkészsze figyeli mély szemérmekait és a szemzugokban átkéklő ereket.

Megnézi az órát. Még tíz percet várok, talán addig befut a »fütyös Tom« — így hívja a postást, mert fütyül a lépcsőházban.

Rágyújt egy cigarettára. Beül a nagy Haway-ba s a támlára hátrahajítja a fejét. Továbbra is futni kellene reggel nyolcra az iskolába, de mégis más lenne... Ez a nagy csend és rend, amit bezár a kitakarított lakásba, amikor elmegy, megtelne mozgalommal, változattal, élettel. És végre is itt az ideje, ha most nem, akkor a »zuhanás« következik; bele az öregedésbe; a magányos nő furcsa hőbortjaiba.

Még öt perc. Jó lenne, ha menőnne a posta, mielőtt elmegy. Ma konferencia; jobban »ott lenne«; mert néha már nincs ott feleletetés közben se. Milyen kellemetlen volt az a tegnapi eset a kis Sárosy Anikóval. Fújta a gyerek, hogy: — Mátyás ezért haddai támadt reá, elfoglalta Ausztriát Béccsel együtt és székhelyét Bécsbe tette át...; hogy tovább mit mondott, nem hallotta. A lélek egészen elszőkött a gondolattal. Arra gondolt, hogy András kifogásolta ezt a »se itt, se ott« állapotot. »Itt nem lehetek, ott pedig félelmeimnek érzem magam; az ilyen osztódás idegesítő.« Anikó már a helyén ült; elmondta az egész »Mátyás király«-t s ő egy szót sem hallott már, azt se vette észre, hogy Anikó mikor ünta meg az áldogást és mikor ünt vissza a helyére. Az egész osztály sugdosott és nevetgált. Ezek a kis gimnazista lányok már jó ösztönnel megérik, ha szerelemről van szó.

Végre megjött »fütyös Tom«! És András levele. Öröme felragyog, mint ború után a táj. De milyen kiírt, szépen rajzolt és ünnepléses ma minden betű a borítékon: »Borítóes Katalin dr. tanár úrnőnek«. Valami hiányzik; a vonalak bizalmas, kusza meghittsége, mely elhozza a jóleső tudatot, hogy; siettem, néhány percem volt mindössze, de nem mulasztottam el, hogy »neked« írjak...

Feltépi a borítékot. A megszólítás: »Katalin!« — így csak akkor szólította András, ha csak az értelemhez akart szólni. A szív, a szerelem, az érzelem mindig kicsinyít: Kata, Katika, Kalus...

Ez a levél tehát: »Katalin«-hoz szól. Ennyi elég, hogy örömtől felforrósodott arca kihűljön.

»Katalin megnősülök...« és a végén: »szeretném ha megértenél, nem haragudnál rám és azért mindig jóbarátok maradnánk.«

Mire elolvassa: megdermed. Arca hővi rágféhrre takul.

De indulni kell. Már sietni is. A főigazgatóra gondol, aki pontosságot követel. Nem lehet elkésnie, kezdődik a konferencia.

**AZ ÁRUHÁZ
PULTJÁTÓL**

VILÁGHÍRŰ

Emlékezés Yvette Guilbert-re

Yvette Guilbert, a világhíró francia sanzonénekeső, hetvenhat éves korában Aix en Provencebán meghalt.

Ez a Vichyből keletkezett néhányszavas távirat egy olyan francia asszony földi életének elmúlását jelenti, akinek neve elválaszthatatlan attól a Párisból, amelyet bohémos könnyelműségében is glória övezett, amelynek mámoros levegőjében fürdött akkor a világegyetem minden kis és nagy költője, ahol zsenik robbantak ki és égtek el lázas alkotásban.

Kilencvenes éveket irtak akkor s ebben az időben jelent meg a „világmegváltó deszkákön”, Párizsban egy különös, érdekes — és bizony nem is szép — francia leány: Yvette Guilbert-nek hívták. Páris rajongott érte, Bécs, Budapest, Newyork közönsége ünnepelte, szerették, dédelgették és — utánozták.

Mi volt Yvette Guilbert művészete, amellyel meghódította az egész kultúr-világot?

Csak annyi, hogy kiállt a rivalda fényébe — zöldszínű ruhában, könyökig érő fekete kesztyűben és két óra hosszát francia chansonnokat recitált. Nem énekelte, hanem elmondta. Egy-egy gesztussal, szemének megvillanásával és az arcával, amelynek minden megrezzenése, megmozdulása az emberi érzések skáláját pillanatok alatt kifejezte. Néha felkacagott, néha elsírta magát, ezzel és meleg asszonyi hangjával megszépült előadásában minden együgyű francia chansonn és áhítatot sugározott a kolostorok könyvtárából kiásvott Mária-énekek, ha az ő ajkáról hangzottak el.

És mert vérbeli művész volt, azért aratótt a világ minden táján sikereket.

Milyen könnyű ezt leírni, milyen egyszerű ezt elmondani és milyen hosszú és göröngyös az út idáig. Yvette Guilbert úgy lépett rá erre az útra, hogy este színházba ment, ahol Sarah Bernhardt vendégszereplését hirdették. A vendégszereplő művésznő; azonban nem a nagy „Sarah” volt, hanem csak kitűnő imitátora a híres francia művésznőnek. Yvette Guilbert akkor még sohasem látta Sarah Bernhardt-t játszani, de valahogyan megérezte, hogy az a színésznő, aki a színpadon mozog, Sarah Bernhardt nem lehet. És a kis Yvette-nek, — aki akkor még a Prin-temps-áruház elárulótónője volt — volt annyi bátorsága, hogy amit gondolt, azt hangosan meg is mondta. Nem sokan hallották Yvette bolti kisasszony véleményét, de akik hallották, azok között volt Stulieg francia kritikus is, Yvette Guilbert későbbi pártfogója. Stulieg nem felejtette el Yvette első színházi kritikáját s amikor három év múlva jelentkezett nála, hogy színésznő akar lenni, — két-hónapos tanulás után — felléptette a Bouffes du Nord-ban. Yvette játszott, Yvette énekelte. Egyik varieté színpadáról a másikra vándorolt, észre azonban nem vették sehol.

Yvette Guilbert ekkor határozta el, hogy nem énekel többé. És ekkor találta meg önmagát. Mert itt kezdődik a zöldszíni ruha és a könyökig érő fekete kesztyű karrierje.

A zöldszínű ruha, a fekete kesztyű első szereplése csúfos bukással végződött.

— Úgy kifütyültek, mint még színésznőt soha! — valja be őszintén Yvette Guilbert. És ebben a vallomásaiban nincs is semmi meglepő. Fűtly, közöny a tömeg részéről, mosoly, kézelegyintés a pályatársak köréből, az első ajándék minden újító művésznék. Óriási energia és a művészet-

ben való fanatikus hit kell ahhoz, hogy ezt a közönyt megtörje.

Yvette Guilbertnek ez sikerült. Brüsszelben recitálta Xanrof szomorú chansonnait és olyan sikert aratott, hogy párisi színházdirektorok az első vonattal robogtak Brüsszelbe meghallgatni Yvette-et.

Egy év, talán kettő és a kis Yvette-ből a legnagyobb lett. Zola Emli, Maupassant, Daudet, Hervieu, Prévost tapsoltak vidám-bús chasonjainak, amelyeket nem kisebb emberek irtak számára, mint Jules Janin, Gustav Nadaud, Xanrof, Maurice Donnay. A régi Montmartre Chat Noir-jában pedig tombolt a közönség.

Aztán megnyílt Yvette Guilbert szalónja. A kilencvenes évek lázas francia irodalmi és művészeti életének központja lett ez a szalón, ahol az irodalom és művészet legnagyobbjai adtak egymásnak találkozókat.

Amikor én először léptem át ennek a szalónnak a küszöbét, bizonyos elfogódottságot éreztem. El nem titkolható meghatottsággal simogatta végig tekintetem a bútorokat, képeket a falon, az elhervadt koszorúkat, sikerek, diadalok emlékeit és az első öt percben úgy éreztem magam, mintha múzeumban járnék, ahová egy leltint boldog kor gazdag emlékeit gyűjtötték össze. Mert emlék, ereklje volt itt minden bútordarab, minden papírszelet. A képeken, portrékon, sziluetteken, rajzokon Puvis de Chavannes, Degas, Seurat, Toulouse Lautrec, Boldini aláírásai, a sárgaernyős lámpa Maupassant ajándéka, a barokkstilű fotóiban Zola szeretett sziesztázi. A könyvszekrényben Daudet, Prévost, Zola és a Goncourtok dedikált művei. A fűkökben levelek, emléksorok töltik, egy megkezdett novella, egy soha meg nem irt Maupassant-regény első oldala, egy se-lyempárna Charpentier asszonytól, színlapok a Chat Noir diadalmas napjairól, megfakult regények, elsárgult kótálapok, chansonszövegek.

Itt minden bútordarabnak, minden tárgynak külön története volt. Néha vidám, néha szomorú, de mindig érdekes, ha Yvette Guilbert mondta el őket, aki emléktárházában a legszebb helyre Budapestet, a magyarokat, a Dunát, azt a tavaszi estét tette, amikor a pesti szálló ablakából átnézett Budára, ahol a hegyoldalban, mint a szentjánosbogarak csillogtak a lámpák, a Margisziget felől langyos szél fúj és fölvitte hozzá a cigánymuzsika hangját.

Vagy tizenkét esztendővel ezelőtt járt utoljára Budapesten. A Zeneakadémián tartotta előadóját. Nagy sikert aratott. Matyóhimzésekkel és kézimunkákkal felszomogolva búcsúzott akkor el a magyar fővárostól.

... A régi Montmartre Chat Noir-jában már sok-sok évvel ezelőtt lezárták a zongora fedelét, Zola a Pantheonban porlad, Maurice Donnay a francia akadémia fringiját hordja, de a chansonn még élt, sokáig élt Yvette Guilbert ajkán. Ugy, ahogyan sem előtte, sem utána franciáiul chansonn nem adtak és nem adnak elő talán soha.

... Amikor Franciaország katonai ősze-omlása bekövetkezett, osztrákszármazású férjével — akivel negyven éven át ideális házasság éleket éltek — otthagya párisi otthonát és leköltözött a Marseille mellett lévő Aix en Provence-ba, ahol állandóan ragyog a nap. Hetvennégy éves volt ekkor

Minden színben, minden alkalomra

Ára: P 7.50
Betét: P 3.81

Magyar gyártmány

Yvette Guilbert s a marseillei rádió fénypontja volt, amikor az ő hangját, előadóját közvetítette. Tele életkedvvel, hallatlan virulenciával akkoriban jelentette ki: „Háború után az a tervem, hogy feltámasztom Párisban a Chat Noir-t. A legmagasabb nivójú irodalmi kabarét, ahonnan ifjú művészek indulnának világhódító útjukra, ahol feltámadna a haldo-kló, vagy csak inkább szunnyadó francia szellem és művészet és ahol tovább adhatnám és újra éleszthetném egy hosszú művészeti élet minden tapasztalatát.”

Tervét keresztülhúzta a halál, amellyel soha nem foglalkozott: ezért maradt öreg-ségében is — fiatal. Hálás volt a sorsnak, mert akkor élehetett, amikor az egész világegyetem olyan volt, mint egy jóssággal, szeretettel telített hatalmas emberi szív. Amikor ennek a szívnek dobogása megszűnt, akkor nemült el a dal Yvette Guilbert ajkán örökre.

Szentgyörgyi Ferenc

A KORASZÜLÖTTEK FEHÉR BIRODALMÁBAN

A szülészeti kórház folyosójának fehér-sege, melegsége, édes tejszaga jóleső otthonosságot ébreszt bennünk. Az ismeretlen felnőtthöz leggyakrabban semmi kö-zünk, de a kisgyerek akkor sem idegen, amikor először látjuk. Harsány gyerek-sírást hallunk az egyik-másik nyitott ajtó mögül. Az újszülött csecsemő sírásának szívhezszóoló hangja az indulatok, a vá-gyak, az érzések egész skáláját muzsi-kálja fülünkbe. Ez a hang harcias, köve-telőző, kényeskedő, kedveskedő, de akár-milyen, mindig elbájoló és megható.

A főorvosasszony nesztelen lépésekkel külön osztályba vezet be. Idegeneknek ide tilos belépnie. A koraszülöttek biro-dalma ez. Nemrégiben egyik napilapunk-ban megjelent az a hír, hogy Ameriká-ban megszületett a világ legkisebb gyer-eke: súlya 50 deka. Azt írták, hogy a kis koraszülöttet gondos ápolással pró-

bájkák életbentartani és felnevelni. Ez a hír valóban szenzációs, de amikor meg-említettém egyik szülészeti kórházunk tekintélyes igazgató-forvosának, egy csöppet sem lepődött meg. „Ha érdekli ez a kérdés, kivételesen beeresztem kór-házunkba, a koraszülöttek osztályára” — mondta. Most itt vagyok és megtudom, hogy a világ legkisebb gyereke nem az amerikai nyolcvan dekas, hanem a ma-gyar hatvan dekas, aki évekkel ezelőtt ebben a kórházban született és ma már életerős, egészséges fiatal lány.

Körülnézek a teremben. Egymástól el-választott üvegfalu fülkékben egy-egy fehér kis ágy. A fehér organdin takaró alatt mocorgó, kicsi élőlények gögicsélése, halk sírása hallatszik. Megnyugtató biza-lom leng a levegőben. A főorvosasszony és a fehérköpenyes nővér felhajtja az egyik kis takarót: icipici szundikáló pólásbaba fekszik alatta. Ő a legkisebb a kórházban. Amikor megszületett, nyolc- vanöt deka volt a súlya, ma már egy kilo hetvenre hizott meg, pedig nemrég lábalt ki a csunya tüdőgyulladásból. Pó-lyája alatt melegvízzel töltött homorú sós rézüst melegíti testét. (Reggelen a

koraszülötteket melegített üvegszekré-nyekben, úgynevezett „couveuse”-ben tar-tották. De rájöttek arra, hogy a melegít-ésnek ez a módja nem egyenletes.) A terem állandó hőmérséklete 26 fok Cel-sius.

A főorvosasszony kedvesen kalauzol és közben kérdéseim tömegére válaszol. Az-előtt csaknem valamennyi koraszülött el-pusztult. Az orvostudomány fejlődésével, a gondos ápolás fokozásával ma már megvan a lehetősége annak, hogy eze-ket az icipici lényeket életben tartsuk. Az a bizonyos legendáshírú hatvan dekas Mancsi hat és fél hónapra született. De általában a legkisebb életben maradt koraszülöttek hét hónapra jönnek a vi-lágra. Születése előtt való három hónap-ban a magzat súlya megduplázódik. Eb-ben az időszakban a test súlya minden-nap egy százalékkal gyarapodik. Ennél-fogva minden egyes hétnél fontos a je-lentősége. A hét hónapra született gyer-mek normális súlya másfél kilo. De nem egy születik ennél sokkal kisebb súllyal. A kórházban addig ápolják őket, amíg két és fél kilósak lesznek. Amikor ezt a súlyt elérték, eljön értük az édesanyjuk, hazaviszi és úgy gondozza őket, mint a normális újszülöttet.

Tovább faggatjuk a főorvosasszonyt:

— Azt már tudjuk, hogy a koraszü-lött jóval kisebb, mint a kilenc hónapra született csecsemő. De talán másban is különbözik tőle?

— Sok mindenben. A koraszülöttnél minden szerve gyöngyben működik meg. Kicsi az életereje, rosszul lélezkedik és a szája körül való izomzat olyan fejlet-len még, hogy nem tud szopni. A koraszülött mindenképpen különleges ápó-lásra szorul. Legnagyobb ellensége a tüdőgyulladás. Ez a betegség leginkább azért támadja meg, mert félrenyel, a tá-plálék nem a légcsőbe jut, hanem a gé-gén keresztül a tüdőbe. Ez okozza az úgynevezett nyelési tüdőgyulladást. De persze sokkal könnyebben hül is meg, mint más gyerek.

— Hogyan táplálják a koraszülöttet?

— Eppen most etetik az apróságokat, végignézhetheti. Ez a kis ikergyerek már elég jól nyel, ezért ilyen hegyesvégű kis kanálból kapja az anyatejet. Ez a másik kis gonderhes arcú, sovány gyerek még nem tanulta meg a táplálkozás techniká-ját. Ezért szondát, vagyis vékony gumi-csővet vezetnek a gyomrába, ezen keresz-tül öntik bele a tejet. Ha ezt se bírja el, akkor kis pipettával, csöpögtetővel csöp-penként táplálkozik. A koraszülöttnél gyakrabban adunk enni, mint a többi gyereknek. Két óránként, sőt olykor minden órában is. Keveset kap egyszerre. Mindig anyatejjel tápláljuk, lehetőleg az édesanyja tejével. Amíg az anya nálunk fekszik, villamos szivattyúval szívjuk ki melléből a tejet. Amikor hazamegy, ott-hon házfelszereléssel végzi ugyanezt a műveletet és ide behozza a tejet, amelyet villany-frigidáireben helyezünk el, hogy frissen maradjon. De a kórháznak külön szoptatos dajkái is vannak.

— Miféle orvosi kezelésekkél erősítik normális gyerekké a koraszülöttet?

— A különféle kezelések legfontosabb része a vérátömlesztés, vagy a vérmek-ció. Ha az anya vére ugyanahhoz a vér-csoportozathoz tartozik, mint a gyermeké, ak-kor az ő vért kapja. Ezenkívül külön-féle erősítő injekciókat is kap. Vitamino-kat, hormonokat, dextrósat vagyis cukrot és mindenféle szíverősítőt szert. Ha ross-

szul lélezkedik a gyerek, akkor eleinte oxigént is kap. Körülbelül másodnapo-nként kivesszük a pólyából, kis fekete szemüveget rakunk a szemére és meg-kvarcoljuk. Rendkívül fontos a gyermek bőrének ápolása. Naponta többször olaj-jal kenjük be a kis testét.

— Hogyan vigyáznak arra, hogy eze-ket a kicsi jószágokat ne cseréljék össze? Ennek a veszedelme nemcsak azért fe-nyegyet, mert hasonlítanak egymáshoz, hanem azért is, mert sok az iker közöt-tük.

— Mi valamennyit külön-külön nevé-n szólítjuk, jól ismerjük őket. De azért szigorúan vigyáznak arra, hogy mindig meg tudjuk őket egymástól különböz-tetni. Ezért a gyermekek karjára ezüst-nitrátos tintába mártott üvegirónnal rá-írjuk a nevét, csuklójára meg alumínium plakettot kötünk, bele a számát vésztük.

Vadas Ernő felvétele

— Az anyák mikor látják gyerekeiket?

— Csak a nagy üvegfalon keresztül. A gyerek közelébe az orvosokon és a nővé-reken kívül senki se mehet. Az anyák olykor naponta többször is eljönnek, hogy gyerekeiket megnézzék.

— Tulajdonképpen mi az oka a koraszülésnek?

— Ez is sokszor adottság dolga. De oka lehet a sok izgalom és a lelki meg-rázkódtatás. Háborúban mindig több a koraszülött, mint a békés, nyugodt idő-kben.

— Testsúlyávi hány éves korában éri utól a koraszülött kortársait?

— Hat-hétéves korában már akkora, mint a hasonló korú kilenc hónapra szü-lettet gyerek. Addig egy kicsit gyöng-gebb.

A látogatási idő letelt. A kisgyereke-keket ágyacskájukba fektetik, ebédutáni pi-henőre térnek. Betakarják őket fehér ta-karójukkal, úgy, hogy az orruk se látszik ki. A kedves, türelmes és nagyszerű fő-orvosasszony is örül már, hogy becuk-juk magunk mögött az ajtót.

Megint kiakasztja a táblát, hogy „tilos a bemenet”.

Robert Neumann:

G A T É N G E R

Coerkamp, a „Katendrecht“ kapitánya beszélt el ezt a történetet, miközben hatszeröt száz tonna benzinnel utaztunk északnak, a portugál partok mentén.

Néhány esztendeje, hogy Batumból utaztam, úgy mint ma, benzinnel fölfelé, csak más hajón, egy másik hajóstársaság szolgálatában. A név nem fontos. Öt ezer tonnát vittem a tankokban, kétezret Santanderbe, háromszázat Londonba kellett szállítanom. Eppen bekanyarodtam a santanderi révbe, amikor a marconistám táviratát hoz, mely utasít, hogy a kétezret ne Santanderben rakodjam ki, hanem négy órával arrább, keletnek, Passagasban, ez egy kis kikötő San Sebastian mögött.

Keskeny hajóút vezetett a hegyek közt lévő természetes mederhez: e szűk hajóút hátsó sarkában egy kis folyón ömlött a tengerbe. A fából készült egyetlen kikötőgáton egy norvég hajó vesztegelt. Horgonyt vettem a norvég hajó és a kis folyó torkolata közt. Partra dobtam a hajókötelet és két kis rakodóderelygén át, a köves parton a szivattyúházhoz vezettük a fecskendőket. Onnan nyultak tovább, mintegy száz méterre a folyón fölfelé, majd a folyó medre alatt a másik partra, ahol hatalmas benzintartók álltak.

Elkezdünk szivattyúzni, a benzin simán lefolyt, de amikor jelzőkészülékünk szerint ezerkétszáz tonnát már leadtunk, a benzintartóktól jött egy ember és azt mondta, hogy hozzájuk eddig csak nyolcszázharminc tonna érkezett. Háromszázhetven tonna tehát eltűnt. Még pedig nyomtalanul. A szárazföldi és a szivattyúházhöz vezető csöveink erősek voltak. Tehát a kettejük közt lévő földalatti vezetékben kell valahol nyílásnak lennie. Ezártam a szivattyút és letöltöttem a továbbrakodást, míg a hibát meg nem találjuk. Ekkor jön hozzám a kikötő kapitánya és kéri, elmennék-e vele San Sebastianba, villamoson felóra. Eppen ott a spanyol király. Átadtam a parancsnokságot az első tisztnek és elmentem vele.

A királyt nem láttam. De San Sebastian nagyon szép volt. A kaszinóban vacsoráztunk. Amikor visszatértem, egészen sötét volt már, korán sötétedik márciusban. Fölmegyek a földészetre és benzinszagot érezek. Holott benzinhajón sohase szabad benzinszagnak lennie. Elég a legkisebb szikra és a levegőbe röpködünk. Pár éve, hogy a Mississippin egy vámellemőr lépett egy holland petróleumgőzös fedélzetére. Cipőtalpában új szögek voltak, ezek a fedélzet vaslapján szikrát csiholtak, amikor ő a tartó szeleptét vizsgálta. Huszonhárom ember égett el. Én meg a fedélzeten benzinszagot éreztem. Megvizsgáltuk a kamarák zárait, a manométert, szelepeket, vezetéseket: minden rendben volt. De valami csak nem hagyott nyugton. Előttantam a kaszinókat. Hátramentem a gépmester fülkéjébe és mesélni kezdtem neki San Sebastianról.

Tíz órakor rohan hozzánk egy matróz:

— Kapitány úr, ég a tenger!

Felrohantunk a földészetre.

A kikötő bejáratában, a hajóút mellett, húsz, harminc, negyven villogó lángnyelv a vízen. Magasra szökkelnek, végigcsikáznak a víz felszínén. Libbennek ide-oda. Kiszélesednek. Felénk rohannak. Kezek, hosszú ujjak. Elérik a norvég hajót. Felcsapnak, susterregnek a hajó orránál. Apró pattogással végignyalják az oldalkötelet. A hajón veszett kiabálás. A norvég matrózok egyre-másra kiugroznak a kikötőgátra és szaladnak. Szaladnak és a hajóra mutogatnak. És nekem háromezer-nyelcszáz tonna benzinen van a tartótkban. Nagyot ordítok:

— Ki a partra! Minden ember ki a partra!

Már ugrálnak is — a kikötőhidat nem húztuk ki — leugranak az alacsony derelyére, aztán a másik rakodóderelyére, aztán le a kövekre, kúsznak és szaladnak. Minden pillanatban levegőbe röpködhet a hajó, de nemcsak az, hanem a kikötőben az épületek, a parton a szénhegy, a folyó mögött a hatalmas tartók. Odaát rohannak már munkások, asszonyok, gyermekek, rohannak, kiabálnak, másznak-kúsznak a dombon fölfelé. Az egyik sziklán megállt az egyik tiszt és kiáltja:

— Kapitány, hé! Meneküljön a hajójárról! A lángok már a hajó faránál vannak!

En is leugrom az első derelyére, három méter mélyre, aztán megfordulok. A hajómat lángok veszik körül. A hajó faránál áll öt ember. Öt matróz, öregemberek, nem való már nekik az ugrás, ott állnak és várják, hogy a hajóval együtt ők is a levegőbe repüljenek. Rájuk kiáltok: — Hé! Atjónni! — Nem akarnak. Lenn a lángok jobbról-balról közelednek a hajóhoz. Az egyik hírtelen átrohan a fedélzeten, futás közben

Bemutatjuk új készítményünket.

SMART NIGHT CREAM
ANANAS BŐRTÁPLÁLÓ CREAM
SMART PERFUMERY, BECSI-UTCA 3

leánya magáról a kabátját, a hajó orráig szalad és leugrik ott, ahol a víz még szabad. Úszik. A kék lángok vígan szaladnak utána. Kitér a másik oldalra, kereszben a kikötővel. A kék lángok utólik. Felordít — aztán eltűnik.

Mondjam tovább! Ott maradtam a parton egyedül, a hajóm mellett. A hajó orránál a kék lángok felcsaptak magasan. Nyaldosták a hajó farát le egészen a legénység fülkéjéig, a zárt ablakokig, kerülgették a két mentőcsónakot az emelődarányál. A hajó nem égett. Nem kapott lángra. A hajó nem repült a levegőbe.

Jött a polgármester aranyujtásos formaruhájában. Rám szól: vigyem ki a hajót a kikötőből. Hogyan? Kivel? A kikötő medencéje merő lágy. Baloldalt, hátul a sarokban lángokban állt öt-hat kis hakázkunyhó. A norvég hajó mellett sárgás-fehér lánggal égett a cellulóza a kikötőgáton. Jöttek a tűzoltók San Sebastianból és esztelenül fecskendezték a vizet...

Másnap délelőtt elhozták azt az embert, aki a tengerbe ugrott. A lángok ellenére megmenekült. Megégett, igaz, bőr és hús nélkül úszott vagy egy félóra hosszat a sós vízben. Utána kórházban nyomta az ágyat négy hónapig.

Aztán jött a norvég kapitánya és a halászok a bárkájukkal. Azt akarták, hogy fizessenek. Jegyzőkönyvet vettünk fel. Kiderült, hogy a szivattyúvezeték szivárgott, még pedig ott, ahol a spanyolok átvezették a folyó alatt. A benzin a folyóba ömlött és a víz árja fölfelé nyomta. Az apályal este aztán kikerült a kikötőbe. Tíz óra körül az egyik révész emberek vitt csónakján a kikötő kijáratára felé. Visszamenet számolni kezdte a pénzt, egy peseta leesett a csónak fenekére. Gyufát gyújtott, hogy megkeresse. Az égő gyufát aztán bedobta a tengerbe. Így gyulladt meg a tenger. Úszva menekült és csodálatosokppen nem sérült meg. Csónakja lángolt fölt és elégett.

A kár! Az én hajóm oldalán elégett a lakkfesték, más károm nem volt. A norvég hajó félig leégett, elvitték a santanderi hajójavítóba. A biztosítótársaság két és félmillió pesetát fizetett. A hajómat nem akarták elengedni, holott nem volt semmi adósságom. Ők ismerik a spanyolokat, mondták.

De én nem sokat kérdeztem. Az éjjel fölszedtem a horgonyokat és elhajóztam. Többé nem mentem Passagasba.

A. Sötétkék szövetruha fehér gombokkal, fehér sálgallérral, fehér farkasfog az ujjakon és a szoknya peremén

B. Barna szövetkosztüm, nyersszínű valódi szarvasbőr taillal és a zsebek szarvasbőr kihajtókkal

1. Drapp szövetruha, ujjai barna pánttal beállítva, gallér és zsebek barna peremmel

2. Pepita szoknya, fekete kis kabáttal, pepita szövet virággal

BUTTYKAY EMMY
tavaszi ruháiról

C. Vízöld bőrécű szövet szoknya, mus-társárga blúzzal, kézzel festett figurákkal és mintákkal, barnabőr kétcsattos övvel

D. Szürke harangszoknya, drapp dűtinszövet lumberjackel, alatta színes kézzel kötött pulóverrel

Aranyossy Irén tavaszi ruháit Horváth és Harsz d'Arvasalon IV., Váci-u. 22. készítette. Kulpok: Frank Irmától IV., Váci-u. 22.

3. Világoskék kétrészes szövetruha, a szélék fehér-kék mintás anyaggal befozva

4. Vízöld szoros derekú szövetruha, kézfestésű virágdíszítéssel

Szines hímzések és festmények a tavaszi ruhákon

A divat szeretett megelőzni a tavasz virágainak megerkedését, nem várta be, hogy illatos márcsiskok, friss gyöngyvirágok tűzzenek ki a hölgyek a még sápadt árnyalatú ruhák felélenkítésére, hanem tele hímzettel a szövetanyagot is pompézóan viruló virágokkal. A jelen még özet, szarvast, mókust láttunk a ruhákra ringálva. Ugy látszik, a téllel ők is elküntek. A divat ráunt, újat, szebbet hoz, Virágokkal, ragyogó tájképekkel, kedves figurákkal, csokrokiall, talpa tele tetőtől talpig, illetve térdig csak, a modorokkal. Soha ennyi vidámító szines hímzés és festmény a ruhákon, mint ebben a szezonban. Talán kárpótlásul az elmúlt tavaszokért, amivel adósunk az élet és még ma sem ha az új érzéseit.

Betty Kay Emroy, az aranypedvő művésznő, jó példával jár előttünk. Ruhája változagos kép-tárlat. Alakváltó és esendőt váltakozó tájképekkel és figurákkal. Lehet a természet örök, kévalóságát reklámozó ruhában szomorkodni? Eszünkbe se jut, hogy a Gonosz jár közöttünk, nekünk a virág mond mesét a jóságról, ezzel vesszük körül magunkat és mosolygunk, mert egyszer övé lesz a dicsőség. A bő ránéi alj vízből színg, mint a megújult mező, a bíúz hozzá műtársárga és izlés szerint festhetünk vagy hímzhetünk rá tájképet, virágot, figurális alakot, életet, mozgalmasságot varázsolhatunk a holt anyagra. A derekán széles, két csattos barna bőröv. A nyak kihajtója széles, bő és hosszú ujjai tölcser szabásúak. Az A-val jelölt sőtéték szövetruhái: fehér farkasfog díszíti az alj szélén és az ujjakon hosszabban, Sima, szűk alj, a derek alakhoz simul, elől dupla gombolás, fehér gombokkal és fehér sálgallérral. Derekon kék-fehér két csattos bőröv. — A barna szövetből készült testhezáló kosztüm (B) a legdivatosabb modell. Valódi nyerszínű szarvasbőröből készült a különleges szabású válli rész, magasztolt egybeszabott nyakkal, a zsebekben a kihajtott és az ujjakon a pánt szintén szarvasbőröből készült. A kabát dereknál egy gombbal gombolódik. Az alj bő, harangszabású. — Útravaló ruha (D) sötétszürke, ha, rangszabású alj, kézzel kötött szines puloverrel. A lomberjakkó drapp vagy világosszürke düftinszövet, nyak körüli szines gyapjúszál — A hosszú ideig mellőzött keskeny, előtű színű szegőzések mostoha sorsának végezhattak, eljött az ő idejük is, újat kereső divattervezők kiemelték szép múltuk mélyéről és megint kedvünk szerinti parádázhatunk vele. — Az 1-es drapp szövetruha, széles japán szabású ujjai ilyen előtű, sötétbarna, másfélcenti széles pánt, tal vannak beállítva. A gallér kihajtott és a zsebek szélét hasonló szegő díszíti. A derek is és az alj is sima. A derek három gombbal gombolódik. — A pepitaláz egy fokkal se hagy alább, mint tavaly, pedig már akkor is az önkívület határát szorította. Mégis ugrott, Különösen az aprómintájú, fekete, barna vagy kék színekben keresik, de alig található jó anyag, vagy olyan horribilis öszeg van ráttáve, hogy az ember nem tudja, milyen gyorsan kapja el róla a szemét, mert belefájdulna a szíve, ha sokáig megfelledekeznek magáról és a gyötrelmes kivánság hatalmába kerítené. De azért nézzük csak meg ezt az egyszerű kis pepitalázunkat. (2) amelyik rézsütös és nagyon mérsékelt harangszabású, a két vágott zsebbel rendkívül fiatalos. A fekete szövetből készült kis kabát amilyen egyszerű, olyannyira sikkes. Derekéig gombolódik, azután nyitott. Hossza derekon alul alig 15 cm. Hosszú, sima ujjak. Keskeny kihajtott gallérján a pepitaláznyagból készült művirág egészíti ki a ruha kedves eleganciáját. — Világoskék szövetből készült a kétrészes ruha (3). Ezt is egycentiméter széles fehér szegőzések díszítik. Az alját hézagokként berakások bővítik. A derek eleje egymáson áthajolva és bal oldalon három gombbal gombolódik. A szabása mellényszerű. A könyökön alulról ujjakon széles, visszahajtott rész. — A virágdíszítéssel foglalkoztunk beszámolóink elején és ezzel is fejeztük be. Szívesen engedünk hatásának, mert a szép mindig gyönyörködtet. Tündéri a 4-es vízzöld sima ruhán az a két virágdíszítés, ami kézzel van ráhímézve és a négy kerámia gombon kívül csak azt kell megemlítsük, hogy a hosszított derekhoz hozzávárta alj kevéssé ráncolt s az aljon vágott, láthatatlan zseb van. A derek sima, alakhoz simul, keskeny sálgallér látható a nyak körül s az ujjai háromnegyed-hosszúak és kissé szélesek. Reméljük, hogy a kedves virágdísz nem lesz rövidéletű, mert örömet igazán csak ők tudnak még szerezni.

(b. e.)

SZÉPSÉGÁPOLÁS

Hajápolás

Egy fontos kérdés, — mely előbb-utóbb minden nő életében bekövetkezik — hogyan kell a hajunkat öszíteni, vagy már az első fehér hajszálak megjelenésekor festésük-e be? Egy még fiatalasszony, a negyvenes évek elején, biztos, hogy öregebbnek látszik, ha haja szürke szálakkal tarkított. Ezért bátran ajánljuk, hogy igentis, festesse a haját, annak eredeti színére. Azonban, ha egy nő már a hatvan felé közeledik és belép a nagymamakorbba, a világejrt se járjon koromfeketé, gesztenyeszín, avagy éppen aranszörke hajjal, mert ez erőltetetten hat és nagyon öregít. Ebben a korban a haj szíve már többnyire teljesen fehér és van-e szebb, mint egy fehérhajú nagymama? Tehát maradjunk meg amellyel, hogy amikor a haj már teljesen kifehéredik, ne fessük tovább, mert csak a szürke haj öregít.

Legyünk azonban 16 évesek, vagy akár közeledjünk a 60 felé, különös gondallal ápoljuk a haját. A legszebb arcbőr, a legdivatosabb ruha is elveszti vonzóerejét, ha a szépen rendezett frizura, a haj selymes fénye és ápoltsága hiányzik. A reggeli fénylődszünknel ne mulasszuk el a haj rendszeres kezelését, mert a napi néhányperces kezelés csodát tud művelni. A száraz hajat fényesíti, a zsíros hajat szálsabbá teszi, élénkíti a fejbőr vérkeringését, az élénk vérkeringés pedig fokozza a hajpapillák táplálkozását.

Övdös lenne, ha minden nő rendszeres fejbőrmaszázzal végezne. Alig néhány percnyi időt vesz el a napi munkától és az eredmény: szép, erőszálú, dús hajzat. A fejbőrmaszázás úgy történik, hogy két kezünket a tarkónkra helyezjük, a tíz ujjunkat erőteljesen a fejbőrre nyomjuk és a bőrt megrezgetjük. Egyenletes, ütemes mozdulatokkal haladunk a tarkótól a homlok felé, majd a fejtetőn kezdjük a masszázst és a halánték felé haladunk. Itt már külön kézzel végezzük a rezgetést, vagyis a fej jobb oldalán a jobbkézzel, a bal oldalán a balkézzel haladunk a halánték felé.

Ha úgy találjuk, hogy fejbőrünk erősen száraz és észrevevessük, hogy ruhánk vállára korpa hullik, ajánlatos a fejbőr olajozása és gyakori masszírozása. A legjobb növényi olaj, melyet a fejbőr zsírozására használhatunk, a ricinusolaj. Erősen zsíros és korpás fejbőrnel, ott ahol a fagygyűrűk fokozott működésével állunk szemben, szúrjuk a fejbőrt. A heti fejmossáznál kénes szappant használunk és másodnaponként szeszrel dörzsöljük át a fejbőrt. Ha akár száraz, akár zsíros korpázásnál erősebb hajhullást is észlelünk, mutassuk meg orvosnak, vagy kozmetikusnak, hogy idejében gyógykezelhessük a bajt.

A siker titka

BEYENI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNE „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM

Vitaminos szépfőszerek. Végleges szártelenítés. Díjtalan tanácsadás, level útján is

APRÓ HÁZI GONDOK

Szükségem lenne egy szép, barna retikülre. Sajnos, nem áll módomban a mai magas árakat megfizetni, kérem tanácsát, hogyan juthatnék hozzá olcsón egy csinos táskához?

Ha van odahaza egy darab szövet, filc, vagy erős selyem anyagja, úgy ebből csinálhatat retikült, mert az anyagból készült táskák éppen olyan divatosak, mint a bőrből készülték. Vásároljon hozzá egy csinos keretet fémből vagy bambuszából, ha megvan minden hozzávalója, vigye el a bőrdandóshoz, biztos, hogy izlésének megfelelő táskát készít belőle és így a munkadíjon kívül alig került valamibe.

Papucsom felsőrésze, mely selyemből készült, teljesen széjjelment, viszont a papucs börtalpa még teljesen kifogástalan. Erődes-és új borítást készíttetni a papucsra és ha igen, miből legyen az?

Talán akad a foltos zsákban egy darab bársony, mely elegendő, hogy belőle a felsőrész kiteljen. Ha nincsen, úgy selyem perlefontálból gorgolja meg a papucs felsőrészét, ez ma úgyszintén divatos és főleg tartós.

Férjem már hónapok óta ágybanfekvő beteg. Étkezését illetően jól el tudom mindennel látni, csak valamilyen üdítő itál hiányzik neki, citrom hiányában limonádét sem tudok készíteni. Mit tudna ön ajánlani a limonádé pótlásra?

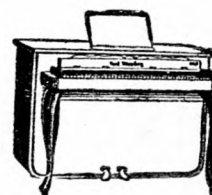
Vásároljon egészen nagy sárgarépákat. Tisztítsa és reszelje meg. Tegye burgonyanyomóba és préselje ki a megreszelt répe levét. Öntse pohárba, cukrozza meg és hagyja jól lehűlni. Vitaminos, egészséges, üdítő itál, mely egyben táplál is.

Gumirozott esékőpenyem sárfoltot kapott, megpróbáltam vízzel kimosni a foltot, de továbbra is meglátszik a helye.

Jegyezze jól meg, minden gumirozott anyagból nyomtalanul kivetheti a sárfoltot, ha ecetesvízbe mártott szivaccsal dörzsöli ki, majd egy vászondarabbal dörzsölje szárazra.

Tanácsra van szükségem. Egy láda almám megfagyott, most nem tudok vele mit kezdeni, kidobjam vagy felhasználhatom-e valamire?

Áztassa a fagyos almát pár órán keresztül hideg vízben, míg a fagy felenged. Kivége az almát a vízből, tisztítsa meg és készítsen belőle cukornéki pürét. Tegye üvegekbe, köztöze jól le és 30 percig gőzölje át. A pürét pedig gyors egymásutánban fagyasszák el, készítsen belőle fozelékét, használja fel tészta töltésére vagy megcukrozva pürének találja. Nem fontos azonban az egész mennyiséget megfőzni, a fagyos alma sütve igen jó csemegének.

Kicsi, pompás a

KLAVIANO

kis zongora

Javitás — hangolás

MOGORÓSSY

hangszergyár, Budapest, Rákóczi-út 71

A hivatalnokleány házassági esélyei

Az Amerikai Társadalombiztosító Intézet érdekes statisztikát állított össze a leányok férjhezmenési esélyeiről. Hosszú évek alatt egymillió házasságkötés adatait írták össze az egész világból s a végső eredmény az, hogy mindenütt a hivatalnokleánynak vannak

legkisebb esélyei a férjhezmenésre. Számszerűleg kifejezve, az egymillió menyasszony közül csupán százhetven ezer volt hivatalnokleány. Ez így magábanvéve semmit se bizonyítana, miután feltételezhető, hogy az egymillió házasságkötés adatai olyan helyekről gyűlte össze, ahol elenyészően csekély a hivatalnokleányok száma, a másfoglalkozásúakkal szemben. Azonban a statisztika további adatai során kiderül, hogy melyik foglalkozási ágak azok, melyekben legtöbb leány marad pártában s itt, sajnos, a hivatalnokleányok vezetnek. A kutatások eredményeként a parasztlányoknak van legtöbb esélyük a férjhezmenésre, amennyiben minden száz parasztleány közül 97 biztosan férjhezmegy a tizenöt-harminc életév között. Kevesebb esélyük van a férjhezmenésre az ipari munkásleányoknak. Száz ipari munkásleány közül csak nyolcvan megy férjhez a tizenöt-harminc éves életkorban. Közöttük vannak legtöbben olyanok, akik fiatalabb életkorú férfival lépnek házasságra, aminek az a magyarázata, hogy a fiatal férjjel szemben az érettebb korú feleség a »beérkezettebb« kenyérkereső. Az önálló, ipari szakmát folytató leányok: varrónők, masamódok, fodrászleányok, manikűrösök, kereskedésekben foglalkoztatottak, éttermi alkalmazottak férjhezmenési esélyei kisebbek az ipari munkásleányokénál, amennyiben ezeken a pályákon, minden száz leány közül csak hatvanöt megy férjhez, harmincöt pártában marad. Ennek az a magyarázata, hogy ezek a leányok álmodnak leginkább a mesebeli királyfőről, vagyis a legválogatásabbak. Egy úgynevezett magasabb társadalmi osztályhoz tartozónak érzik magukat, műveltségük, olvasottságuk következtében olyan lelki ségre tesznek szert, amely nem elégszik meg egy »szakmabeli« férjjel, többre vágnak s amikor észrevétlenül elsuhan felettük az az idő, mely szépségük, csinoságuk, ifjúságuk varázsát csillogtatja, észreveszik, hogy — lemaradtak.

Az ő helyzetükkel szinte teljesen megegyezik a művészi pályán dolgozó nők helyzete.

Nemcsak azért, mert száz közül harmincketten pártában maradnak, hanem azért is, mert rendszerint szintén későn veszik észre az idő múlását, ha ugyan egyáltalán észreveszik.

A hivatalnokleányok férjhezmenési statisztikája a legmeglepőbb. Átlagban csak minden második hivatalnokleány megy férjhez harmincéves korig, azután is csak tíz, ami azt jelenti, hogy száz leányból negyven pártában marad. Miért?

A Társadalomkutató Intézet ezt a kérdést is feltette, de hogy voltaképp miért mennek nehezebben férjhez a hivatalnokleányok, mint az egyéb foglalkozásúak, világosan megállapítania nem sikerült. A tömegével érkező hozzászólások, ahány annyiféle. Talán legkifejezőbb egy May Manthel nevű anglikán missziós nővér meghatározása, aki szinte az egész világot beutazta s hatvanegynéhány évével bőséges tapasztalatokkal, megfigyelésekkel rendelkezik.

A kérdéssel kapcsolatban ezeket mondja:

— Legnagyobb hibájuk a hivatalnokleányoknak, hogy modorukban, viselkedésükben, mondhatni: minden életformájukban, — elférfiasodnak. Minthogy a társadalmi rend az, hogy a nők kezét a férfiak kéri meg és nem fordítva, a női szándékozó fiatal emberek — akár tudatosan, akár tudatlanul, — női ideált keresnek s mert az elférfiasodott hivatalnokleányban fürkésző szemük nem találja meg a női ideált, a hivatalnokleány férjhezmenési esélyei csökkennek. Hogy miért a nőknél ez a furcsa és előnyöknek nem mondható változás, lélektani magyarázata van. A nő ösztönösen küzd az évezredek vagy évmilliók elnyomás ellen, melyben a legújabb megállapítások szerint hétezermillió éve van része, miután az ember a földön ennyi időse. A hivatalnok női pozíció, ha még olyan kicsi is, bizonyos hatalmi jogkört eredményez a hivatalnokleány számára s ezt a hatalmi jogkört felszabadulási ösztönének engedve, igyekszik kiszélesíteni, igyekszik minél hathatósabban gyakorolni. Arcára ölti a nőietlen komolyságot, de inkább komorágot, gesztusaiban darabos, parancsoló, uralkodó megnyilatkozások érvényesülnek, szőglelessé és női vonalon elriasztóvá válik. Ez az átszellemülés

Igen!

er a!

azután »házon kívül is« természetévé válik a hivatalnokleánynak s nemcsak gesztusaiban nyilatkozik meg, hanem szokásaiban is. Szabadabban él, feketézik, cöhányzik, likörözik és sokkal fölényesebb, »öntudatosabb« lesz, mint a hasonló pozíciójú férfi. Egyenrangú, egyenformájú akar lenni férfi kollégájával s mindezt annyira férfimódban igyekszik érvényesíteni, hogy a házasulandó ifjú — bár nagyon udvariasan, — de igyekszik gyorsan távozni környezetéből, egy kedves, sima kézcsók után. És a hivatalnokleány nem képes megérteni: mi az oka hát, hogy »engem, aki olyan vagyok, mint ők«, nem szeretnek. Ne menjünk túlmagasan a ranglétrán, vegyünk csak egy kis strandpéntárosnőt, ahogy a jegyet adja. »Sajnálom, nincs apróm« — és visszatolja a pénzt. Ahelyett, hogy ezt mondaná: »Nincs apróm, de én hitelezem magának azt a két pengőt. Váltsa majd fel a százast és adja be a két pengőt.«

Az első esetben azt gondolja a férfi: »áspis kigyó«, a második esetben azt, hogy »angyal«. És az első esetben másnapra elfelejt a pénztároskisasszonyt, de a másodikban réa fog gondolni sokszor, ha ábrándozásai során valamire gondolatai elkalandoznak. Más kérdés, hogy megadja-e a két pengőt s nem bocsátják-e el a pénztároskisasszonyt, ha leszámoláskor száz pengő hiánya van, miután ötven férfinak a szemében akart angyal lenni. Na de hát ilyen férfi nincs! — mondja a kedves missziós hölgy. És hozzáteszi még a következőket, miket természetesen teljes szívvel magam is vallokt:

— A szerelem még a mai anyagias világban is a leghatasosabb lendítőkerék a házasság felé. A házasság utáni vágyat nem az ötszáz- vagy nyolcszázpengős fix ébreszti fel a fiúban, hanem az, hogy minden akaratereje, minden esetleges tiltakozási ösztöne belezuhan egy édes szempár mélységes búvkörébe, melyből nincs többé menekvés. Nem mondom, nem megvetendő egy jó kis kényelmes állás, de a hangúly nem ezen van. Ez, egymagában nem elég, kell hozzá más is. Egy csicsergő kis kanárimadár, helyesebben egy — angyal. De az aztán nő legyen.

Nagy Dániel

SALERNOI EMLÉK

Trta:
Heinrich Stegweit

Justinus és felesége Ingeborg, egyszerű kispoigárok, de volt bennük egy regényes vágyódás, ezért délre mentek nászútra. Justinus volt az ábrándozó, Ingeborg viszont úgy vélte, hogy szívesen adná Itália regényes élményeit egy értékes gyöngynyakéért.

Mégis eljutottak Nápoly álomvilágába és megcsodálták a salernoi öböl kékes szikláit.

Békésen elfogyasztották vacsorájukat a szálló terraszán, aztán sétáltak egyet a csillogó tenger partján. Ekkor látják, hogy egy kopottan öltözött ember csengőt lóbal kezében, maga köré csodíti a népet.

— Costia gróf villáját kirabolták, fényes nappal. A rablók nagyrétekü ékszereket vittek magukkal...

Mesébe illő pénzoszegeket mondott, azután továbbment.

A hallgatók elszédtek, néhányan a kikiáltó után szaladtak... Ingeborg remegő hangon kérdezte férjétől:

— Hol lakik ez a Costia gróf?

Justinus még rá sem ért kijelenteni, hogy erről sejtelmé sincsen, amikor egy választékosan öltözött úr, bizonyára szintén idegen, megszólalt:

— Errefelé nagyon sok gróf és báró lakik. Ott a hegyoldalon vannak a villák, sorban egymás mellett.

Ingeborg megjegyezte:

— Ez a vidék nem lehet valami bátorságos...

— Hát kérem, — mosolygott rá az idegen, — ez a banda majdnem minden héten kifoszt egy ilyen előkelő villát. Ravasz nép, csak azt viszi el, amit könnyű elszállítani, jórészt ékszer és ezt aztán éjszaka eladja az idegének.

— Igazán? — álmélkodott Justinus.

— Miért csodálkoznak ezen? Ha ismernék e vidék népszokásait, ez ugyan nem lepné meg önöket. — Botjával egy sötét mellékutatóra mutatott: — Ott is van egy lebuja, ahol gitársz és vadul keringő táncosnők közt, potomon áron herdálják el a rablott ékszereket a betörők.

Az idegen elsétált.

Justinus és Ingeborg kissé megjéjtek. Milyen közelségben férnek meg békésen a bűn és a szépség! Visszamentek a vendéglő terraszára, hogy egy kancsó salernoi bor mellett elüldögéljenek még vagy egy órácskát. Capri felől villámlani kezdett.

Igy telt-múlt egy félóra. Majd tompa harangzúgás: tizenegy óra. Egyszerre csak Ingeborg felugrott mosolygva:

— Mingyárt jövök!

— Hová mégy?

— A szobámba.

Es eltűnt. Justinus tovább ábrándozott.

A vendéglős már eloltotta a gázlámpát a sötét fölött. Justinus fizetett és bosszúsán ment fel a nyikorgó falépcsőn, hogy megszidja szőszegő kis feleségét. Mi leli? Megígéri, hogy visszajön és egy álló óráig elmarad?! Vagy talán elfáradt és lefeküdt egy kicsit és alszik már? Kissé megbékélve nyomta le Justinus a kilincset, beszólt a szobába, aztán villanyt gyújtott és szinte sóbálvánnyá dermedt: a szoba üres! Justinus kétségbeesetten kiáltott a szálló csendjében:

— Ingeboorg!

A vendéglős kisetett szobájából.

— Signor, felesége önagsága leszaladt a strandra.

— Mikor! — lihegte Justinus.

— Ennek egy órája.

Reszketve szaladt ki a házból. Vestag csöppekben hullt az eső. A szél felborzolta a tengert, a vihar hegymagasságig verte fel a hullámokat Justinus kiáltozva rohant erre-arra. Semmi válasz. Hirtelen észbe jutott az idegen és a rablói-história. Ettől még jobban megrémült. Rohant feléle a magányos parton, arra, ahol Salerno büntanyája van. Az esőcseppek doboltak Justinus fején és vállán, de ő nem érezte a jeges hideget. Két tenyeréből tölcserűt csinált és kiáltotta:

— Ingeboorg!

— Justinus!

A fiatalasszony egy kapualjából került elő, vidáman, nevetve!

— Hol voltál, Ingeborg?

— Ott, a kapu alatt, mert nagyon esik.

— Hol maradtál ilyen soká?

— Gyere a szállóba ott minden elmondok.

Hazasiettek. A szállóbeli szobában Ingeborg kibogozta zsebkendőjét, csodaszép fehér gyöngysort szedett ki belőle.

— Idenézz, Justinus! Ezt vettem háromszáz líráért ott lenn az utcán, ahol az éjjeli börze van.

— Szivecském, — mondta Justinus és égő fejét fogta, — szivecském, lopott holmit veszel?! Tudod-e, hogy mit tettél?

Ingeborg duzzogva rántott egyet a vállán és becsomagolta zsekmányát. Az ő lelkiismerete őg és nem akarja belátni, hogy rosszul cselekedett. A fiatal pár összeveszett, duzzogva kivágt egymásnak jóéjt, aztán elaludtak.

Másnap kezdődött az ügy kellemetlen része. Férje butározott kívánságára Ingeborg ugyan nem akasztotta nyakába az ékszeret, de a parton mégis megszólította egy detektív.

— Megfigyelték a nagyságos asszonyt, amikor a Costia gróf villájából rabolt holmi egy részét megvette.

— Feleségem nem tudta, hogy azt a nyakéket lopták.

— Az ár, amit adott érte, ennek mégis csak ellentmond. A detektív magával vitte Ingeborgot. Justinus nem mehetett velük, de biztosították, hogy értesítést fog kapni. Estefelé jött a detektív.

— Signor, beszélnem kell önnel.

Fölmentek Justinus szobájába és hamarosan megegyeztek. Szerencsére, ezt a fickót meg lehetett vesztegetni. Kap ezer lírát, ezért hazaengedi a letartóztatott nőt. De még az éjjel el kell hagyniok az országot.

Csakhamar megjött Ingeborg. Elmondta, hogy udvarlisan bántak vele, de szigorúan őrizték. Amikor túl volt a határon, a fiatal pár megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Ingeborg, ígérd meg, hogy soha többé ilyet nem teszel!

Az asszonyka nevetett. Ilyen könnyelműség láttára Justinus dühösen rázta a fejét. Minden baj ellenére mégis csak az asszony volt az okosabb. Lindauban kinyitotta kofferét és diadalmisan mutatta:

— Itt a gyöngysor! Tízszere annyit ér, mint az utiköltség a váltásdíjjal együtt. No látod, milyen okos a feleséged?!

Justinus tátott szájjal bólintott igent.

Othton aztán megállapította egy ékszerész hogy ez a pompás gyöngynyakék egyszerű parafrinból való hamisítvány. Ugy adják el, hogy az egyik közhírré teszi: kiraboltak egy főúri villát, a másik megmutatja, hol-merre van a zugbörze, a harmadik hamis igazolvánnyal adja a detektív szerepét, letartóztat és hagyja, hogy megvesztegessék. Costia gróf viszont sohase létezett. Salernoi emlék!

IZSLAP
MELLTARTÓ
HARISNYATARTÓ
CSECSEMŐNADRAG

Pollenz
MARQUE DÉPOSÉE

Kinder-Degenschöld és Tsa
Sopron Wien I

A NAGY KÉRELEM

IRTA: GYOMAY GYÖRGY

Az égen báránylegények játszottak hószintű ruhában. A kékbolygós levegőben úgy szállkostak, mint az ezüstcérnák. A nap aranyat zúdítt a tanyák nyakába. A földiken bandákban legeltek a kicsapott ökrök, meg a nyálasszájú tehenek. A messzeségből szelid csengetyűszó hallatszott. Csend volt a határban mindenféle ezen a boldogan kacagó ősi délutánon. Csak a Kotormány Mihály tanyája előtt ugáltak nagy haraggal a kutyák valakire.

— Nézzétek meg, ki van kint, — morogta az ember a legényeknek, akikkel ebéd óta kártyázott és tovább osztotta a zsiros, fekete lapokat, a hűvös szobában.

— István bácsi van itt, a koldus, — jelentette az egyik. — Mit akar? Hiszen megkapta már a lisztet is, a szalonnát is, — kiáltotta Kotormány úgy, hogy a koldus is hallja.

— Most nem koldulok. Most másba járok! — kiáltotta vissza az udvarról az öreg kéregető és bebicegett a szobába. Kotormány Mihály letette kezéből a kártyát. Kezet nyujtott a vendégének. Leültette a kemence padkájára. S míg az öreg óvatosan elhelyezkedett a falábal az ülőhelyen, arra gondolt, hogy ugyan mit akar kérni tőle a vén cimbor.

Mert István bácsi foglalkozására nézve tanyai koldus. Itt lakik a dülő végén, egy üres tanyában, ahol még fűtést is kap a gazdától, aki a városban lakik, csak vigyázzon, hogy el ne lopják az épületről az ajtókat, meg az ablakokat. Istvánnak, ezélt régen, a cséplőgép dobja szakította le a fél lábát. Akkor sokáig feküdt a kórházban. Mikor aztán onnan kiszabadult, láb helyett vastag fa peckesedett a nadrágja alatt. A láb miatt István nem állhatott be béresnek sehová. Mert hogy is ballagott volna fenyfőfalábbal napszamba a barázdában, az eke után. Így hát törvényes koldus lett belőle.

István azután otthon farigcsált mindenféleket, amiket a vásárban eladott. De aztán, esztendő múlásával, ráfanyalodott a kintiek adományára is. Mert a vásár kevés valamit jövedelmezett. El kellett fogadni nagy pirulással a szakajtó lisztet, a darab avasszalonnákat, a kiskosár szemesbabokat, ha nem akart éhen felefordulni. Ezeket az élelmeket a helyébe vitték Istvánnak az asszonyok, hogy ne kelljen neki a rossz lábával sokat mászkálni. Ő aztán ebédeket, vacsorákat főzött magának a kormos lábasokban, fazekakban.

— Mi újság, István? — nyújtja a dohányzacskót Kotormány a ritka vendégnek és int a legényeknek, hogy menjenek ki a házból.

— Semmi különös nincs, Mihály, — mondja a koldus és rágyújt pirosbarna pipájára.

Csend terpeszkedik a szobára. Kék füstök szállnak az ágyak fölé. Kotormány nézi a vendégét. És megállapítja, hogy elszaladt az élet sora. De nagyon. És ebből az erős fiatalból is koldust csinált öregségére.

— Hogy élhetsz, István? — mondja egyszer, nagysókára Kotormány, mikor már egy jóízűt hallgatott a látogatóra.

— Megvagyok, — piszkálja az fehér bajuszát a pipa-szárral s csendesen utána teszi: — Csak egy hiba van.

— Micsoda?

— Érzem már a magányosságot. Érzem azt, hogy nincs senkim. Se feleségem, se családot. Azt is érzem, hogy egy reggel úgy találtok majd, meghalva az ágyamban. Az is nagyon szűrja a mellem belsejét, hogy senkim sincs, akihez szólast tudnék adni. Úgy szótlankodok ki az ablakomon mindig, mint a rab. Nehezemre esik már a főzés is, a mosás is. Azért én arra gondoltam, Mihály, hogy megházasodok.

Kotormány Mihályának távra marad a szája erre a szó-lásra. Megvakarta a fülét, mintha nem jól hallott volna.

— Meg akarsz házasodni? — mered a vendégre.

— Meg. Azért is jöttem, hogy felkérjelek: kérd meg nekem Varga Pollát. Menj el hozzá. Mondd meg neki, hogy elveszem, — fujja tovább ájtatosan a füstöt a vén koldus.

Kotormány előtt elsötétedik a szoba. Mire kérte fel ez a vén ember? Kérje meg neki Varga Pollát? De ki is az a Varga Polla?

Az az özvegyasszony, aki a Söhajtó-dülőn lakik, akinek az ura elhalt már vagy húsz esztendeje.

Kotormány hirtelen számolni kezd. Hány éves is lehet István? Hatvan felé ballaghat az esztendővel. Körülbelül annyira létesülhet Varga Polla is. István koldus. Olyasféle az asszonyinak való is. Amíg bírta a karját, dolgozott. De most kegyelemből tartják a szomszéd asszonyok.

Kotormány nézi a látogatóját. És egyszerre nem ízlik neki a pipa. Az izzadság kiveri a homlokát. A vér piro-sága kiszalad az arcából. Mit tegyen? Elfogadja a nagy kérelmet? Legyen násznagya a tanyák koldusának? Vagy

hozzon fel kifogásnak valamit? A vén koldus összehúzott szemmel, remegő kezekkel várja a választ. Mi lesz a következő? Teljesítik élete utolsó és legnagyobb kérelmét, amin annyit rágódott álmatlan éjszakákon?

— Tudod, főzni meg mosni még tud Polla — susogja egyszer a csendességbe az öreglegény.

— De miből akartok megélni? — teszi le a pipát Kotormány.

— Amiből eddig éitem, abból megélnünk ketten is — kopog a falábal határozottan a vendég. — Nem sok kell már nekünk.

Kotormány huzgálni kezdi a bajuszát.

— Aztán beszéltél már erről a sorról Pollával?

— Még nem. De üzentem neki.

— Oszti mit felelt?

— Azt, hogy hozzámjön, ha megkéretem.

Kotormány a száját rágja, hogy a nevetés ki ne robbanjon belőle. Így virul a szerelem az öreg szíveken is. Így boldul meg vénységére az ember, az asszonyféle. Jární alig tudnak. De azért összeházasodnak, — ugrálnak benne a gondolatok.

— Tudod, Mihály, legalább lesz neki is, aki lefogja a szemét, — mondja ki az utolsó érvet a vén koldus. Aztán benyúl ájtatosan a kabátja belső zsebébe. Kivesz egy szakadozott bőrtárcát. Odaadja Kotormánynak. — Ezt vidd el Pollának. Mutasd meg neki. Mondd is ki neki, hogy együtt van a tehen ára. Lesz tehenünk, ha hozzámjön. Mert tudod, húsz esztendeje szeretem én Pollát. Húsz esztendeje, hogy először megkéretem. De azt mondta, csak akkor jön hozzám, ha összetakarítok egy kis tehenre valót. Hát húsz év alatt összerakosgattam fillérenként a tehenet. Most már hozzám jöhet nyugodtalmatlan.

Kotormány nézi a tárcát, amelyből bankók mosolyognak elő.

Nézi a vén koldust, aki húsz évig kuporgatott, csakhogy hozzámjenjen Varga Polla, akit igazán szeret. S úgy érzi, hogy a szeme sarkában megcsillan valami forró csepp.

— Nászanyagod leszek, pajtás, — vág bele az öreg markába hirtelen s tisztán érzi, hogy ennél őszintébb szerelmet még nem látott ezen a keserves világon soha.

Szent-Györgyi Albert dr. egyetemi tanár, a Nobel-díjas tudós, „Hogy alvadsz a vér és hogy mozog az izom” címmel előadást tartott a rádióban

Széki Miklós, kolozsborsal főszolgabíró és felesége esküvője. Tanuk: Radnottay György és Kenessey Béla (nemes Jakab foto)

A finn nemzet magyarnyelvű községének vitéz Keresztes Fischer Ferencének, az Egyesült Női Tábor elnökének (Várkonyi studio)

Perényi Sándorné unokái: Gabriella és Bajtz Andorka

Pankota Ferenc, m. kir. honvédfőhadnagy és felesége, Ámon Livia (nemes Jakab foto)

Hajdóczy József, m. kir. honvédszázados és Deresty-Deim Irén esküvője (nemes Jakab foto)

Major Ferenc és neje, Hernádi Mária

Nékám Lajos és Jeszenszky Ella esküvője (Várkonyi studio)

A KORMÁNYZÓ UR a Szent István-rend nagykeresztjét, a legmagasabb magyar kitüntetés adományozta Serédi Jusztinián bíboros hercegprímásnak. Ezt a kitüntetést Mária Terézia alapította 1764-ben, május 5-én, fiának, József főhercegnek, a későbbi II. Józsefnek római királyi történetét koronázása napján. Kormányzó Urunk első ízben Teleki Pált tüntette ki vele.

DR. WENINGER AN. TALNAK, az Újságírók Szanatórium Egyesülete igazgató főorvosának, lapunk illusztris munkatársának „Imigyen szóló Hippokratés” című cikkét az Akadémiai Jatriki című tekintélyes görög orvosi szaklap közölte Kousis P. Aristoteles tanár, akadémiai tag ajánlására. A külföldi elismerés újabb jele a magyar tudományos és irodalmi értékek megbecsülésének.

KOSSUTH LAJOS halálának ötvenedik évfordulóján, március 20-án, a Nemzeti Színház Hegedűs Lóránt „Kossuth” c. színművét adja

elő Apáti Imre rendezésében. A darab a március 15-i nemzeti ünnep is előadásra kerül.

A KORMÁNYZÓHELYETTES ÖZVEGYE elvállalta a szolnoki repülőalakulat zászlóanayi tisztiségét. A csapatzászló ünnepélyes átadására márciusban kerül sor.

MANNERHEIM TÁBOENAGY, a finnek nagy hadvezére, magyar nyelvű levélben köszönte meg Lechner Lajosnak, a debreceni ref. kollégium nyolcadik osztályú növendékének finn nyelvű üdvözlő levelét és a tábornagyról rajzban elkészített arcképet.

A KORMÁNYZÓHELYETTES ÖZVEGYE meglátogatta a Vöröskereszt Egylet miskolci kórházait. A főméltóság asszonyt vitéz Lechóczy Gyula vezérőrnagy üdvözölte megérkezésekor, majd dr. Szilágyi László polgármester a város nevében nyújtott át virágcsokrot, vitéz Borbély-Maczkó Emil a vármegye főispánja és Lichtenstein László a város főispánja köszöntöttek.

MAILATH GEZA gróf leányát, Mayát eljegyezte Zichy Antal gróf.

FRIEDL KLARI és beédi szenttamási Zongor Árpád, a balatonkenesei református templomban tartották esküvőjüket s ugyanakkor ünnepelte 25 éves házassági évfordulóját beédi szenttamási Zongor Gábor és felesége, Guóthfalvi Guóth Iona.

VARGA ÉVA áll. tanítónő, Varga Gábor ny. igazgatótanító leányát a szombathelyi szentferencdi plébániatemplomban vezette oltárhoz Marton Gyula magántisztviselő.

SARDY JANOS, a népszerű operabéna és filmszínész, ária és dal estjét március 19-én tartja a Vigadóban.

INCSELI SZÓTS KLARA és Ince Károly dr. székesfővárosi állatorvos a városmajori templomban tartották esküvőjüket.

A SZENTIMRE KOLLEGIUM műsoros Magyar Estet rendez a Magyar Művelődési Házában március 18-án délután 3 és este 7 órai

kezdettel. Molnár István, az érdi népfőiskola művésztanára tanítja be a műsort, az énekkart Volly István vezényli.

RÁDAY GEDEON GRÁFNŐ, a protestáns nőmozgalmak ismert vezető alakja, aki a nyáron elhunyt, mintegy 170.000 pengőt kitévő pénz és értékpapírvagyonyát a református egyháza hagyta.

A KORMÁNYZÓHELYETTES EMLÉKÉK megörökíti a főváros, Tizzenhárom méter magas obeliszket építenek tetején géniusszal. Az obeliszk előtt a talpzafton az elhunyt kormányzó helyettes két és fél méteres nagyságú szobra áll majd. Az emlékművet a tabáni parkban fogják felállítani.

MADARASZ István kassai püspök a sátor, aljajhelyi „Szent Imre” diákinternátus bővítésére 20.000 pengő adományozott.

URAY ERNŐ magyar muzsikuss nyerte meg Bécs 1944. évi Schubert-díját. A fiatal zenésztől, aki jelenleg a harctáren van, a bécsi polgármester táviratban értesítette a kitüntetéséről.

zalaszénygyörgyvölgyi Szalay Lajos, nagykőrösi földbirtokos leányai: Szepy és Lea

Tamássy Pálné és kislánya, Ottó

Dr. Nicsovcics Ivánné és kislánya, Editke

A Magyar Ifjúsági Bajtársi Egyesület műsoros délutánt rendezett a sebesült katonák szórakoztatására

A KUTYA

Egy hétfő estén történt, hogy tíz óra tájban, mikor hazafelé tartott, az elhagyatott villanegyedben, az egyik sarkon haitmas fehér juhászkutya bukkant elő és néhány lépés távolságban hangtalanul mögéje szegődött.

Bizsergő, rossz érzés fogta el, ahogy hátra-hátra nézve figyelte az elhanyagolt külsejű, óriási állatot és minden pillanatban attól tartott, hogy egy óvatlan másodpercben...

A kutya némaságában volt valami félelmetes. Szinte fellélegzett, mikor elérte a villáját és hirtelen mozdulattal betette maga után a vasrácsos kaput.

Magányos, gazdag agglegény volt, kicsit könnyelmű és szótalan. Másnapra elfelejtette a kutya-dolgot, hanem, amikor este újra az említett kis utcán baktatott, megint csak előbukkant az állat s mint valami csillogó, lapuló árny, megint hazakísérte.

A következő napon megisméltődött az eset s a dolog most már olyan volt, mintha az állat valósággal ijesné őt. Hideg futkározott a hátán a rémülettől és egyszer megpróbálkozott barátkozni az állattal. Hirtelen megállott és óvatosan hivatgatni kezdte. Becéző szavakat susogott, ügyetlenül csettintgetett és kutyaneveken szólított. Hiába. Az állat mozdulatlanul állott s egy lépéssel se közeledett.

Ujra megindult hát és homlokáról csurgott a veriték, mire elérte lakását.

Egy teljes hétig tartott ez a játék s az alatt az idő alatt tönkrementek az idegei. Sápadt lett s a szeme furcsán csillogott.

Aztán nem bírta tovább. Egyik nap revolvért vetett magához és elhatározta, hogy lelővi az állatot. Alig várta az estét. Mellette izgalom szaladgált s mikor a néptelen utcácskához ért, meglapátolta lépéseit és elővette a fegyvert.

A kutya ott volt. Csendesen bukkant elő egy épülő ház melől és rögtön a nyomába szegődött. Néhány métert mentek így. Majd egyszerre megállt a férfi és kezében célzásra emelkedett a pisztoly.

Ebben a pillanatban különös rosszullet fogta el. Szeme előtt elhomályosodtak a tárgyak, a hold tengernagyságúra nőtt, talpa alatt megingott a föld és apró hörgéssel felbukott.

Még látta, amint a nagy fehér állat feléje tart, aztán elveszítette az eszméletét.

Fehér kórházi ágyon tért magához. Mellette orvos állott és komoly arccal nézte.

— Végre, — szólalt meg az orvos. — Ha öt perccel később hozzák, vége van. Eppen idejében kapta az injekciót.

— Hogy kerültem ide? — kérdezte rekedten.

— A kutyájának köszönheti.

— A kutyámnak? — és fejében lassan tisztulni kezdtek a gondolatok.

— A kutyájának. Nagy fehér állat. Ő vonszolta magát a legközelebbi házig és addig vonított az ajtó előtt, míg felfedezték. Mondhatom, derék, hűséges kutya.

— Igen, — motyogta a beteg — derék kutya.

S a fegyverre gondolt, amelyet lövésre emelt. Ha csak egy pillanattal hamarabb süti el, akkor most... Uristen, akkor most halott.

— Hol van a kutya? — kérdezte gyengén.

— Nem tudom. Várjon, megkérdezzük Jánost. Ő hozta be.

Csengetett. Kékkabátos férfi lépett a szobába s az ajtóhoz támaszkodott.

— Hol van az ügyvéd úr kutyája? — fordult feléje az orvos.

— Nem tudom. Elszaladt, mikor az urat kocsiba emeltük.

— Biztosan hazament — szólalt meg vigasztalón az orvos.

— Ilyen okos állat.

— Biztosan hazament — motyogta a beteg és hirtelen furcsa bűnbánat és maró szomorúság fogta el.

A kutyára gondolt, amely kint csatangol valahol a réteken és az emberi igazságtalanságra, az emberi lélek kegyetlenségére.

— Kutya, — mondotta rekedten és érezte, hogy szemébe könny szökik. — Sohase látom többé...

János és az orvos értetlenül néztek rá, de ő nem törődött most velük. Oldalt fordult, tekintetét az üres faira szegezte és úgy érezte, hogy ostobán és gonoszul eltaszított magától valakit.

Ha most felnézek...

Ha most felnézek s széttekintek
[tek
A világban, szegyenlem ma-
[gam.
Párisban húsért sorbanáll-
[nak
S Londonban tüzek árnya
[van
Festve a Tower vas falára.
Rómában zúg a sok harang.
Oslóban jég virágok fagnak,

Madridban csillagos az éj.
Az erdőn rügyek bomladoz-
[nak
S a hold ruhája tejjefér.
Ott kívül sír, kacag az élet
s én itt semmit nem teszek.
Ülök a csendben, kis szobám-
[ban,
S csupán: szeretlek tégedet.
Zoltán Péter

ÜZENET

Ha majd megdől a gyűlölet
S nem ütnek ölmos bá-
[natok —
En visszajövök — várjatok!

Ködökben rejtett ellenek,
De felcsörrenő fegyverek
Között az álom szendereg.

Ma vagy holnap — még nem
[tudom...
— De átalhagva fegyveren,
A zászlóm égig emelem!...
Bürgezdly Béla

Az aranyos csengetyű

Írta: vitéz Aranyosmaróthy Vilmosné

A ragyogó szép mennyországban csodálatos dolgok voltak: aranycsillagok, ezüstfelhőcskék, szivárványszalagok között ragyogott egy icipici aranycsengetyű.

Ha az arra suhanó angyalkák kezükbe vették és szívükre szorították, szebben szólt, mint a legszebb muzsika. A boldogság és a szeretet csengetyűjének nevezték ek.

Egy alkalommal a kis aranycsengetyű így gondolkodott: Oh, hogy szeretnék engem ezek a fehérlelkű angyalkák, de vajjon szeretnének-e a gyermekek is így, ott lent a földön? Le kell mennem minél előbb a földre, hogy hallják a jó gyermekek is a hangom és megértsék a csillogó szavam. Kibújít a rózsaszín fályol alól, egyenesen a jó Isten elé ment. — Istenem, engedj le a földre, hogy hirdessem a szeretetet és a békét a gyermekeknek.

A jó Isten mosolygott a kis csengetyű e szerény óháján és így szólt hozzá: — Aranyos csengetyű lemehetsz a földre, de nem hiszem, hogy eredménnyel fog járni útid. Mert csak azoknak a gyermekeknek a közelében szólalhatsz meg, akik a legjobb és legtisztább szívű gyermekek, akik szeretnek engem és buzgóknak tudnak imádkozni. — A kis csengetyű nem retent vissza, hanem örömmel fogadta a jó Isten beleegyezését és a tejútán lesiklott a földre.

Oh, milyen sötét, rideg a föld — gondolta, amikor leért a tejútról. Lassacskán elérkezett az este és az aranycsengetyű megborgozott, nem tudta hová, merre menjen. A közeli toronyóra kilenc órát ütött, amikor a kis csengetyű egy nagy palota kivilágított ablakán kukucsokált be, ahol éppen a gyermekek készülődtek lefeküdni. Besurrant és figyelte őket. Halotta, amint az édesanyjuk figyelmeztette őket: — Gyerekek, imádkozzatok az esti imát és aludjatok szépen. — De a két fiúcska nagyot ásított és bizony eszükbe se jutott az intő szót megfogadni. Gyorsan kisurrant. De a másik házban sem ért több eredményt, ott meg a gyermekek olyan csúnyán beszéltek, hogy az aranycsengetyű rémülten menekült, még csak vissza sem fordult. Sorra minden házba bekandikált, de majd megszakadt bánatában icipici aranyszíve, csupa rossz, veszekedő, békétlen, csúfolkodó gyermekre bukkant. Elkeseredése nagy volt, de elhatározása még nagyobb. Muszáj jó gyermekekre akadnom, lehetetlen, hogy minden gyermek rossz legyen. És amint így gondolkodott, egy templom mellett haladt el. Eppen vasárnap volt és bent iskolás gyermekek hallgatták a szentmisét. Ide bemegyek, itt biztos, hogy jó gyermekekre találok. De csalódása óriási volt. Mert bizony az iskolás gyermekek közt nem akadt jó. Búsán, szomorúan ment ki a templomból az aranycsengetyű. Így bolyongott már egy hete a földön, anélkül, hogy megtudott volna szólni. Hát nem szeretik ezek a jó Istent? Töprengtet magában. Oh, de mások az angyalkák a mennyben, hogy szeretik azok a jó Istent. Ezekből a gyermekekből akkor nem is lesznek angyalok és soha sem fogják látni a szép, ragyogó mennyországot, meg a jó Istent. Szomorúan, messze, messze elhanyagolt, elármultan, árván, elhagyottan. De jó volt a mennyországban, sírdögöl. A városon túl egy kis csendesebb helyre ért. Megpillantott egy kunyhócskát, ki volt töre az ablaka, itt húzódtott meg, telve reménytelenséggel, az aranycsengetyű. S ahogy így búsuolt, különös hang ütötte meg a fülét. Benézett, egy rozoga ágyacsán, sápadt arcú, vézna kisleánya fektűt, aki szomorúan sóhajtozott. Oh, de jó lenne, ha egészséges lehetnék, akkor elmennék mindennap a templomba, leborulva imádnám a jó Istent. Ide bemegyek és boldogan surrant be a beteg leánykához és lázas arccskájához simult. Megszólint, csilingelt, olyan bűvös hangocskán, mint a mennyben az angyalkáknak. A beteg leánya felfigyelt és hívta édesanyját: Anyukám, édesanyám, jöjj, nézd mily csodálatos dolog történt, egy kis aranycsengő lebeg a levegőben, úgy csillog, ragyog, mint a nap és milyen remekűl csilingel. Az édes-

anya és kisleánya azt sem tudták, hová legyenek a nagy örömtől. És e csoda látásra a beteg leányka meggyógyult. Térdemláz adott, hálát a jó Istennek, amiért visszaadta egészségét. És ennek a buzgó imának a szárnyán szállt fel boldogan a kis arany csengetyű, hogy ha csak egyszer is, de mégis megszólalhatott a földön. Kedves kis gyermekek mellettetek is lebeg egy ilyen láthatatlan aranycsengetyű. Ne engedjétek néman szomorkodni. Legyetek jók, buzgók, áhitatosak a templomban, szeressétek a jó Istent. És egykor ti is meglátjátok és meghalljátok a bűvöshangú aranycsengetyűt.

385. NÉMET NYELVLECKE

A színpadon, amely Bűhne, Folyik az előadás, Vorstellung ez német nyelven, Tanul meg jól, kis pajtás, 1. die Bűhne (olvasd di büne) a színpad; 2. die Vorstellung (olvasd di fürstellung) az előadás.

FEJTÖRŐ

Békháti Szalma György kis munkatársunk (Kalooca)

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

1. régi nyelv
2. leánynevű
3. stánc betűi keverve
4. számár mondja, kézhathával
5. mássalhangzó

GYERMEKPOSTA

Gergelyffy András. Megkaptuk levélkédet és újabb kis munkádat. Pár szavát kijavítottuk, amit észre fogsz venni. — Veres Juliska, Édesem, a „Piros rózsá” c. versikéd valamivel jobb, mint a mese volt, de valami hiányzik belőle, nem fejezted be, hogy miért és miben lett szerencsése a juhásznak, hogy kitűzte a piros rózsát? — **Bényey Ágota.** Rövid levélkédből eléggé sokatmondóan értjük meg, hogy sok a tanulni való. Kipótólad a vakációban. A rejtvényt jól fejtetted meg és szeretnénk ezért is örömet szerezni neked, kicsi Ágota — **Kedves kis olvasóinkat** szeretettel öleljük és szeretnénk tudni, ki volt meglegedve a félelvi bizonyítványra! Eta néni és Elek bácsi.

Vojtek Sándorka Pestszentlőrinc

Tarcsai Majrik Gergelyné unokája: Szilárd, Dórika, Nagyványim-p.

Ifj. Vancsakovszky Gyuszi, Debrecen

Lakatos Babi Csűshegy

Gerecsér Zsuzsika Balatonfüred

Bakó Márta, Szekszárd

Jakubik Magda, Győző és keresztanyja: Bach Rezsőke

Bakó Jenőné, Ernő bácskájával

Nemesóthy Elek és Géza, Budapest

Babai Jenőke és Nórika Zenta

Fabó Zoltika, Szabadka

Bakó Jenő, Szekszárd

Karlsbadi ivókúra otthon!

Valódi természetes KARLSBADI SÓ

Máj-, epe-, gyomor-, bél- és anyagcsere-betegségek természetes gyógyszere

Orvosi tanács kikérendő Gyógytárakban, drogeriákban kérjen kifejezetten **valódi**

Karlsbadi só

Ismeretővel szolgál: **ÉDESKUTY R.T.** Budapest, Erzsébet-tér 8

HÁZTARTÁS

BECSINÁLTLEVES. Annyi vízbe tegyünk főni 1 sárgarépát és 1 kalarábét, amennyi levesre szükségünk van. Adjunk hozzá ¼ kg borjúhúst és főzzük puhára. A puha húst daráljuk meg. Kevés vajjal rántást készítünk, a húslével feleresztjük, a húsipirét beletesszük, megsózzuk. 1 tojás sárgáját kevés vajjal a levesestálban elkavarunk és a levest ráöntjük. Pirított zsemlyekockát adunk mellé.

PAPRIKASHAL BURGONYÁVAL. Két nagy hagymát zsírban puhára párolunk, mint a pörkölthöz szokás, megpaprikázzuk. Tűzálló tálba tesszük szeletekre vágott burgonyát és leöntjük a paprikás hagymával, ráhelyezzük a feldarabolt és beszózott halat és leöntjük bőven tejfellet. Forró sütőben pirosra sütjük, de mindig locsoljuk a levével.

SÜLT GOMBA. Szép nagy champignon-gombát megtisztítva lapos tűzálló edénybe szalonnaszeletekre rakjuk, minden gombát megsózzunk, borsozunk, paprikával meghintjük, szalonnaszeletekkel beborítjuk, tejfelt öntünk rá, sütőbe tesszük és egy óráig sülni hagyjuk. Végül zöldpetrezselyemmel behintjük.

BORJÚNYELV. A borjúnyelvet sósvízben megfőzzük, 20 percnél főzés után levéből kivesszük, bőrét lehúzzuk, a nyelvet újból visszateszük a lébe és most már egy óráig tovább főzzük. Ha megfőtt, deszkán részütösen vastagabb szeletekre felvágjuk, kissé megsózzuk, lisztbe és felvert tojásba mártjuk és forró zsírban gyorsan megsütjük. Tálaláskor diszithetjük tormával és céklával.

STEFANIASÜLT. Marhafelsájt jól kiverünk, megsózzuk, főtt, keménytojást göngyöltünk bele, azután forró zsírban minden oldalát megpirítjuk, adunk hozzá félfej vöröshagymát és lassú tűznél egy óráig pároljuk. Zsírját levesszük, 2-3 kanál tejfölt adunk hozzá és tálaljuk.

TOJÁSOS SZALONNASOMLET. 2 zsemlyét kockára vágunk, 2 deci tejjel meglocsoljuk, 5 dkg füstölt-szalonnát kockára vágva kisütünk, a töpörttyüt a zsemlyével, 2 összehabart tojással, sóval elkeverünk és a szalonna zsírjában megsütjük.

KORSZERŰ RECEPTEK

GOMBÁS MAJPAPIKÁS. Aszalt gombát veszünk, jól kiáztatjuk ecetesvízben, majd egész kevés vizet öntve rá, puhára pároljuk. Hagymát piritunk, közé tesszük a puha gombát és a metéltre vágott marhamájat, keveset piritjuk, megsózzuk és paprikával meghintjük. Egész kevés vizet öntünk rá és puhára pároljuk. A puha májat tálra tesszük és petrezselyemzöldjével meghintjük.

HÜSSALÁTA. A húlleves zöldségeiből és kevés maradék marhahúsból készítjük. A puhára főtt leveszöldséget, valamint a húst metéltre felvagdalkjuk, megsózzuk, kevés törött borsal meghintjük. 2 deci tejfölt elkeverünk kávéskanál mustárral, kevés porcukorral, ecettel és ha nagyon izletesen akarjuk készíteni, úgy szardella-pasztát is keverünk közé. A húst és zöldségeket leöntjük tejföllel, hideg helyre tesszük és vacsorára tálaljuk. Tálalás előtt megegyszer összekeverjük.

EDES TÜRÖS POGÁCSA. 11 dkg szitán áttört friss tehéntúrót elkeverünk 11 dkg lisztel, 12 dkg margarint elmorzsolunk, 24 dkg lisztel, 6 dkg porcukorral, kevés vanillinnel izesítjük, egy egész tojást, 3 evőkanál tejfölt és picit sót adunk még hozzá és az egészet összegyúrjuk, a túrós lisztet is hozzáadva. A nyújtófával jól kive-regetjük a tésztát és a lisztezett deszkán ujjnyi vastagságúra elnyújtjuk. Kisebb formájú pogácsaszaggatóval kiszúrjuk, a pogácsákat tepsibe rakjuk, tejföllel megkenjük a tetejét és forró sütőben szép pirosra kisütjük.

ÉTREND

MÁRCIUS 11—20-IG

11. SZOMBAT: Ebéd: Francia burgonyaleves, nyúl vadasan makarónival, omlett izzel. Vacsora: Tea, májpestétom, gyümölcs.
12. VASÁRNAP: Ebéd: Tyúklevés, főtt hús, rakottburgonya, paradicsommártás, almásrétes. Vacsora: Vadászsalámi, lip-tói, gyümölcs.
13. HETFO: Ebéd: Tejfészes reszelttészta-leves, vagdaltpecsenye, kelfőzelék, palacsinta. Vacsora: Hideg hús dérlől, burgonyasaláta, gyümölcs.
14. KEDD: Ebéd: Galambbecsináltleves, tejszeles pogácsa. Vacsora: Rizottó tükörtojással, cékla, gyümölcs.
15. SZERDA: Ebéd: Zöldségleves, diósmé-tél. Vacsora: Csirkepörkölt galuskával.
16. CSÜTTÖRTÖK: Ebéd: Bányacomb sü-t, pároltkáposzta, lekváros csodakifli. Vacsora: Kirántott főzelékeszelet, celler-saláta, almapiüré.
17. PÉNTEK: Ebéd: Karfiolleves, gombás-hal, tarhonyakörítés. Vacsora: Párizsi, lip-tói, reték, gyümölcs.
18. SZOMBAT: Ebéd: Gulyásleves, koldus-bukta. Vacsora: Borjúnyelv lengyelesen, gyümölcs.
19. VASÁRNAP: Ebéd: Borjúcsontleves, töltöttborjú, süthburgonya, madársaláta, krémlepepny. Vacsora: Májpestétom, franciasaláta, kompót.
20. HETFO: Ebéd: Paradicsomleves, ma-joránamélt. Vacsora: Paraj tükörto-jással, vegyes kompót.

szépség

és siker ma már nemcsak adottság, hanem tudatos szépségápolással minden nő részére elérhető! Ezért mi

propaganda

áron lehetővé tesszük és bebizonyítjuk Önnek is, Asszonyom, hogy már egyetlen eredeti tubus Vital crém-mel

P 7-70 -éct

arcbőre ismét visszanyeri fiatalos szépségét, szárazsága már az első éjszaka megszűnik, mert a

Vital

crém-ben lévő különleges anyagok regenerálják és ismét friss életre serkentik az arcbőr fáradt sejtjeit!

Fólerakat:
VÁROSI GYÓGYSZERTÁR
IV., Váci-u. 34.

MINDENÜTT KAPHATÓ!

Tavaszi virág. Nem értjük, miért okoz Önnek ez a viszonzott szerelem ilyen nagy gondot, mikor Ön nagykorú, független, szabad és akarata szerint rendelkezhetik magával és jövőjéről. Joga van a boldogságra s ha ígéretet lát benne, senkinek nem lehet beleszólása és nem akadályozhatja meg házasságukat. Gyermekehez való szeretete egyenesen meghatározó és megerősíti azt a reménységét, hogy nemcsak férjét, de gyermekének jó apát talál benne. Reméljük, meggyőzheti szüleit is választottja megbízhatóságáról, becsületességéről és egyformán mély szerelmükről, amire házasságukat felépíteni kívánják. Ne torpanjon meg az akadály előtt, mert az egyéni életben sem lehet győzni harc nélkül. Ezt a harcot Önnek kell megharcálnia s azzal is számolnia kell, hogy összes izmait meg kell feszítenie közben, mert minden eredmény megkívánja a testi és lelki teljes kifejtését. Aktívan és bátran fogjon hozzá az új élet alapjainak a lerakásához. Szeretettel gondolunk Önre és reméljük, hogy nemsokára vidámabb levelet ír nekünk.

Ötéves asszony. Olyan a levele, mint egy szív felajdulása. Megrettenve néz körül, érzi a veszély jelenlétét, érzi, hogy fenyegeti boldog családi életüket s nem tudja, szóljon-e az urának féltelméről, vagy hallgasson és néman várja be a lörtendőket. A feltékenység nem nyugszik addig, míg bizonyosságot nem szerez a kétkedés perenci nyugtot nem hagy. Vegye igénybe teljes lelkierőjét és zárja ki gondoatából a feltékenységet. Igaz, hogy a jelek az Ön felferéseit igazolják és a feleségnek rosszul esik látni, hogy férje az Ön alkalmazottjával udvariasabb, figyelmesebb, mint vele, de talán ezek a tünetek még a hűtenséget nem igazolják. Ha szólna férjénél, ő bizonyosan letagadná és a nő iránti kötelességszerűséggel magyarázná a kifogsolt magatartását. Ugyanakkor — gondolja jól meg — olyan érzelmi feszültség állna be Önök között, amit a tapasztalatok szerint elosztani nagy önmegtadással lehet. Az Ön megnyugtatóra az szólna, ha az alkalmazotttal mással kicserélhetnék. Bármennyire is nélkülözhetetlen, talán mégis pótolni tudnak. Más megoldást mi sem tudunk ajánlani s mentől nélkülözhetetlenebb, annál mélyebben gyökeredzik majd bele az életükbe s annál rosszabb lesz az Ön lelkiállapota, akár el tudja titkolni feltékenységét, akár nem. Mindkét esetben a szenvedés elárasztja a szívet, a lelkét, a gondolatát s ezt az áradatot visszatartani, gátat emelni eléje, csak egyetlen módon van lehetséges, ha nem volna oka a feltékenység. Nem szabad hagyni, hogy ez a remélt pusztítsa akaratát, elgyöngítse férjében való hitét. Ne juttassa kifejezésre külső magatartásában a szívében dúló kétkedés szomorúságát, ne vétesse észre elrejtett, titkolt gondolatát. Igyekezze a fájdalom és gyötrelem érzéseket tegyűrni, hogy megmentse a családi békeséget. Nem kicsinyeljük le, sőt nagyon is emberfeletlinek látjuk harcat, de ugyanakkor reméljük, hogy sikerül elhárítani a támadást. Öszinte együttérzéssel köszöntjük s kérjük, írja meg, ha segítünk.

FELKÉRJÜK MÉLYEN TISZTEL ELŐFIZETŐINKET, hogy az előfizetési díj kérdésekor nevüket és lakcímüket olvashatóan sziveskedjenek feltüntetni a csekkszelvényen, vagy postautalványon, mert az olvasható írás nemcsak a könyvelés munkáját könnyíti meg, hanem a reklamációjával járó postaköltségektől is mentesíti előfizetőinket. Címváltozás bejelentésekor a régi lakcímet is kérjük közölni.

Szebb jövőt! A plazizáló levélíró megérdemli, hogy leleplezze. Valószínű, nem gondolt az Ön kitűnő memóriájára és mivel ő nem tudott volna ilyen szép gondolatokat tartalmazó levelet írni Önnek, kényelmesebbnek találta a regényből kimásolni.

Annyira nem nagy bűn, hogy emiatt szakítson vele, de egyelőre, úgy-e, Ön is látja, hogy ajánlatosabb a három lépés távolság, nemcsak a leleplezés miatt, hanem általában a házasság utánig jó a lányoknak, ha megközelíthetetlenek, ha nem osztogatják könnyen az esőket, mert nem tudhatja meg, hogy ő lesz-e a férje, vagy más. Csóppot se volna kellemes Önnek, ha egyszer azt venné észre, hogy az ismerős fiúk sokat mondóan mosolyognak a szemébe. Ezért is ajánlatos a szigorúan betartott óvatosság.

»Gazdaleány« jelíre levél van a kiadóhivatalban, közölje címét, hogy továbbíthassuk.

Lelkem kopott kőtőse. Azonos című verse tehetségre vall, de a mondanivalót széthúzta. Tömörebben írja meg. A másik vers csak meleg dalfoszlány. Irjon és küldje be újabb munkáit. Szívesen kísérjük figyelemmel fejlődését.

Keringő. Tánca' anárképző Intézet igazgatója Róka Gyula táncés mozdulatképző igazgató, Budapest, IV., Váci-u. 56-58.

Egy vidéki példányonkénti vásárló magyar asszony. Semmiel sem szerezhetett volna nekünk nagyobb örömet, mint ezekkel a sorokkal, melyekben közli velünk lapunk iránti szeretetét. »Csupán határtalan köszönetemet szeretném kifejezni főszerkesztő úrnak — írja — a szép, gazdag tartalmú Magyar Nők Lapjáért, amellyel bennünket, magyar háziasszonyokat számról-számra megajánlkoz. Istenáldotta tehetségére áldást kérek.« Nagyon köszönjük ezt a kedves elismerést s még inkább a szeretetét, amit igyekezni fogunk szebb és jobb lappal is viszonzani.

Gyöngyvirág. »Miért idegesek a nők?« problémával kapcsolatban kaptuk és közöljük Önnel egyik asszonyolvasónk alábbi levelét, illetve hozzászólását. Talán ő, mint asszonytársra, a saját asszonyi tapasztalata alapján, meggyőzőbben vezet rá a feleség feladataira. De folytassuk a levéllel: »Öszintén elmondhatom, hogy boldog asszony és anya vagyok, de nem azért, mert engem a problémák elkerültek s nem tudom, mit jelent, ha a férj másfelé kacsintgat. Bennünket, nőket, úgy alkotott meg a Teremtő, hogy a férjünkön nem tudunk senkivel osztozkodni. Ezen változtatni nem lehet. Titkolhatjuk, komédiázhatunk, elhitethetjük, hogy nem veszünk tudomást róla, de azért a szívünkön rágódik és oltathatatlan éget ez a láthatatlan tűz. Házasságunk előtt az a helyzet, hogy a leendő férj egyetlenemnek becéz és mi naív teremtések, minden egyes betűjét szentnek.

Hormocith "B" krém,

amely más... más, mint amit eddig használt Asszonyom! A Hormocith B. Most is változatlanul kitűnő minőségben készül és egyedülálló hatásával valóra váltja mindazt, amit legsebbe és legmersebbe álmai ígértek Önnek

Ár 8.53, takaréktubus 15.58

Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23.

sérthetetlennek, öröknök hiszünk. Aztán előbb-utóbb rádöbbenünk a csalódásra és ott belül, a lélekben, elkezdődik az asszonyi élet új fejezete. Az én tanácsom, orvosságom az ilyen csalódásra az, hogy nem szabad átengedni magunkat hatásának. Felragyog ám a szemük a férjnek (korra való tekintet nélkül), ha egy csinos hölgyike rámosolyog. De ismerjük be, hogy nekünk, asszonyoknak is jölesik, sőt tesszik, ha társaságban férfismerősünk szépet, hízogót mond. Még másnap is derűsebb a hangulatunk. Ilyen ártatlan tetszenivágyás nyilvánul meg a nő öltözködésében is. Az igaz, hogy első helyen a férjnek akar tetszeni minden asszony, de azután jölesik, ha a mások tekintete is kifejezi a tetszést. Ezen az alapon megérthetjük a férfit, mikor élvezzi a hódítás édességét. Kár ezen sokat töprengeni. Csak magunknak ártunk vele, mert a szomorúság előbb megöregít, s az élet végén belátjuk, akármilyen terhes is az asszonyok élete, elfelejtjük a sok rosszat s magunkban elsőhajltjuk, csak még egyszer lehetünk fiatalok! Tanulhatunk önfegyelméből a higgadt asszonyi levélből. Okosan élni tanít meg s hisszük, hogy sokan beszik magukévá és követik a megjelölt úton, amely ilyen kedves nyugodt, szép öregséghez vezet. »Gyöngyvirágnak« külön is ajánljuk, gondolkozzék rajta.

Kobona

Nők gyakran szenvednek fáradtság miatt migráinban és ideges gyengeségben. Ilyenkor Kobona segít. Az ember olyan lesz, mintha újjászületne. Palikában kapható

11 kilót híztam,

pedig csak néhány hete szedtem a **HERKULES** tápport. Ezáltal lett természetesen csinosabb és ruháim gyönyörűen simulnak tüköletes alakomhoz. — Ezeket írja nekünk hálás vevőnk, T. ENA kisasszony. — Tegyen Ön is egy kísérletet a fényesen bevált **HERKULES** tápporral, mely a kakaó és csokoládé táperezével egyenértékű. — Nem gyógyszer! Ize kellemes, természetes tápanyagokat tartalmaz. — **HERKULES**-t előszeretettel fogyasztják nemcsak túlsóvány, hanem nagyon sokat dolgozó egyének is, mert fokozott munkabírást eredményez. Ha nincs tej, teával is fogyasztható. Két csomag ára 5.80 P, négy csomag 9.50 P, hat csomag (családi csomag) 11.50 pengő. Megrendelhető **»VALÉRIA«** vegyipar Budapest, VI., Szondy-utca 22/L. H. 44.

Milliók használják állandóan meglepedéssel a **DARMOL**-t azért, mert megbízhatóan és teljesen fájdalom nélkül hajtat. Legrégibb és legerősebb csokoládés hashajtó a:

Vennék zongorát, vagy pianinót

azonnali fizetéssel **Virágüzet**, Budapest, V., Pozsonyi-út 1. Telefon: 115-934. Vidékről is

Szemölcsök, garantált végleges eltávolítása
hajszálak **KOVÁCS** kozmetikában
szépséghibák VI., Torós-körút 1/c

PAMÁSZON

Reggelire - **SALVE** tápszert *Kicsinek-nagynak!*
utsonnára

FIGYELMEBE ajánljuk **Rákóczi-út** átvon Zongoratermet. Rengeteg zongora, pianinó vásárolható legcsekélyebb részletre is.

KÉSZPÉNZERT vennék zongorát, pianinót: Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban megvételés olcsón. Főjegyzőné, Orczy-út 40. sz. I. em. 10.

ELSŐRENDE szabású ruhákat, kosztümöket, kabátokat, legszebb kivitelein készít, méltányos árért, vidékre is. Kovács Mihályné divatszalonja. Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. emelet 35.

KÉT ÉRETTSÉGIZETT fiatal keresztény úriúrnak, gyakorlott könyvelők, perfiékt gyors-és gépirók, irodai elfoglaltságot keresnek délutánra szerkesztőségbe, kiadóhivatalba vagy vállalatnál délután 4 óráig. Szorgalmas, ügyes és megbízható munkaerők. Könyvelési munkát otthonra is vállalnak. Szíves meghívást kérnek. **»Érettsgéizettek«** jellegre a kiadóhivatalba.

ELZALOGOSITOTT ékszerreit, ezüstjeit kiválton és legmagasabb áron megveszem. Brillánst, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross-ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon: 140-969.

»TEREZ« levelét átvetheti a kiadóban.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés szavanként 60 fill. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 1.50 P. Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 3— pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

BUNDAK legolcsóbban, alakitások jutányosan **KOKAY ENDRE** szücsmesterüél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

ZONGORAT vagy pianinót azonnal, készpénzfizetésért, sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

FÉRJHEZ ADNAN elvált hűgomat, szép lakással, önálló keresettel, hozzámánnyal rendelkezik, negyven év körüli úriemberhez, aki megértő szívre és boldog otthonra vágyik. Leveleket **»Minden információt kibőve«** jellegre kérek.

POMAZRA kitűnő minde-nes főzőné és egy kitűnő mindenes szobalány azonnal felvétetik. Jelentkezés: Budapest, Városmajor-út 30. Madainé cimen.

NŐI FELSORUHAT szabni, varni tanítok. Kirchné knppfné. Budapest, XI., Mányoki-út 11.

HÁROM TAGBÓL álló családt biztos megélhetést nyújt magános nőnek a szerény háztartás / vezetőseért. Egész nap távol vagyunk az otthonunktól, ezért csak teljesen megbízható nő jelentkezését kérjük! Jelige: **»Nem alkalmasoztat«** családtagot keresek» jellegre kérek választ.

ZONGORÁK, pianinók márkásak legolcsóbban részletre is, Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-körút 26. Bézongorátt olcsón. Telefon: 222-462.

ÓRÓKBEFOGADNA jó polgári viszonyok között élő fiatal házaspár 1-4 év között lévő egészséges, rendszeres szülőktől származott fiúgyermeket, akiről úgy gondoskodnának, mintha a sajátjuk volna. Leveleket **»Saját gyermekként«** jellegre kiadóba kérünk.

KAT. ORILEANY férjhezmenne 40 éven felüli özvegy úriemberhez. Gyermek nem akadály. Leveleket **»Gyermekszertet«** jellegre kiadóba kér.

KÉT máramarosszigeti barátrón, csinomsak mondotó úriúrnak, komoly, házassalundó úriemberrel levelezne. Fényképes választ kérünk **»Hiába, menekülts«** jellegre.

MELYIK nagyon magas, komoly, 30 körül református tisztviselő tanító, gaz. datiszt levelezne falusi, barna, 169 magas, komoly, házias, 28 éves lánygal. Ismeretség hiányában ezúton kérek fényképes, életleírásos levelet **»Szeretettel«** jellegre a kiadóhivatalba.

KÉT KÖNYV! **ARIADNE:** »Mit mond a kéz?« A tenyérjölés tudomány. Ára: 3.80 P. **BOROSS:** »Jórló asztrológiai álmokönyve.« Ára: 3.80 P. Postaköltség könyvanként 20 fillér. Utánvét 1 pengővel több. Magyar Könyvkiadó, VIII., Kőlcsey-utca 4.

JÓMEGJELENES öske-resztény tisztviselő nő házasság céljából megismerkednék intelligens úriemberrel 38 évtől. Kelengemy, bútorom van. Teljes című leveleket **»Gyöngyvirág«** jellegre kiadóba kérek.

SZERETNEK levél útján megismerkedni egy magyar kislánnyal. Cím: Szántó Ádám honv. Táborigi posta C. 590.

VIDEKI 50-60 év körüli, rk., komoly, nemeslelkű úri kinek otthonából hiányzik a gondos feleség és anyagiak helyett egyéni értéket keres, írjon **»Jó-gazdasszony«** jellegre a kiadóhivatalba.

ANGORAFONAL KAPHA-TÓ UTANVETTEL, DE. **KAJA 12 PENGŐ. NAGY MARIANNE, GYÖNGYÖS, KALLAY-U. 38.**

PARIZSI szabász jutányosan készít női kabátokat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-utca 4.

JOMÓDÉ, 36 éves, barna, határozottan jómegjelenésű, intelligens, városi leány komoly úriemberrel házasság céljából levelezne. Leveleket **»Kellemesen fogcsalódn«** jellegre kérek.

SZIVESEN leveleznék magyarul leánnyal. Cím: Tollas István tart. tiz. Táborigi posta száma: Z. 641.

38 ÉVES, rk., molett, független nő vagyok, jólelkű, komoly úri ismeretséget keresem. Kaland kizárva. Jelige: **»46-48«**

VENNEK újföldi vagy bernáthegeyi kölyökkutyát. Fizetés lehet természetben is. Berki Andorné, Kiskunhalas.

35 ÉVES, jogi doktor házasságot kötne intelligens, rk., nagybubirtokos leánnyal. Leveleket **»Öszintén«** jelleggel kiadóhivatal továbbít.

KÉT VIDAM fehérvári kislány házasság céljából megismerkednék intelligens pesti fiúkkal. Cím: Szentirmai Klára, Székesfehérvár. Poste restante.

Felélés szerkesztő és kiadó:
Papp Jenő.

Kéziratokat, kisérték, fényképeket nem adunk vissza és nem frizunk meg. A lap cíkjekinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm soronként 1.20 pengő. A hirdetések elhelyezését semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum rt. mélynyomása. Felélés: Kárpáti Antal igazgató.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár: évré 9 pengő, fél évré 18 pengő, negyed évré 9 pengő, egy órára 3.30 pengő. Egyes árak 1.10 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187-342. **FIÓKKIADÓHIVATALOK:** DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13, SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, SZEGED, FODOR-UTCA 22, UJVÍDEK, DEÁK-TÉR 3, I.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évré 48 pengő, fél évré 24 pengő, negyed évré 12 pengő. A lap egy negyed évnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

Könyv- kritika

GUNNAR JOHANSSON
ÉLNI AKARUNK!

A finnek élet-halál harcának nagy regénye magyar fordításban.

A finnek kiváló és költői tollú háborús írója: Gunnar Johansson »Élni akarunk!« című regényében közvetlen élmény alapján, a maga véres valóságában írja le az első finn-orosz háborút, amelyben ő is résztvett, mint egy maroknyi hősi finn csapattest tisztje. Aki az élet értelmét, a test és a lélek viszonyát keresi, az olvassa el az »Élni akarunk!«-at. A szerző a legtermészetesebbnek találja, hogy nekik óriás, heroikus küzdelmet kell folytatniok és ha társaival valamely hőstettet visznek végbe, arról legjobban szeretnének hallgatni és szinte szégyenlik elmesélni. Nem elismerésre, nem jutalomra és kitüntetésre vágyódnak, csak otthonukat, gondolataikat és érzéseiket akarják megvédeni.

Az »Élni akarunk!« útmutató minden nép számára, mikép gondoikozzék és cselekedjék, hogy a keletről tenyegető vész ellen hazáját szolgálja. Útmutató nekünk, magyaroknak is, amelyből nitet és reményt méríthetünk, hogy nem pusztulhatunk el, ha a finnek módján helyt állva, lelkünk és egyéniségünk töretlen, tisztá és nő marad, ha a haza védelmében egymásra találunk. A Németországban is nagy sikert aratott regényt az eredeti svéd kiadásból kitűnően fordította Marchis György és a Centrum kiadóvállalat kiadásában most hagyta el a sajtót.

SZÉFEDDIN SEFKET BEY
KALOTASZEGI MADONNA

című új regénye egy hegyek közt élő magányos művész és egy városból kiszakadt fiatal leány sorsszerű vonzalmának szép lírai története. A keret az ezerszínű erdélyi havas, egig erő bércék, napfoltos tisztások; zúgó vadvizek. Itt lobban fel a két fiatal lélek szerelme. A sorsukra kiható találka napján végzetesen elkerülik egymást a havason. Ettől a pillanattól távolodik egymástól a két szív, hogy az ember sorsát intéző erők parancsára mégis találkozzanak. A drámai megoldás feladatát a világhírűvé vált festő »Kalotaszegi Madonna« képe veszi át. A lélek mélységéig hatoló finomveretű írás a szerelemben egyedül helytálló igazság jegyében zárul: »A nőre nem annak van jussa, aki számára nélkülözhetetlen, hanem annak, aki a nő számára nélkülözhetetlen.«

UPTON SINCLAIR
A TRAGACKIRÁLY

Henry Ford, a mai Amerika egyik legérdekesebb alakja: milliárdos, békeapostol, dilettáns politikus. A kitűnő író érdekes regénye megmutatja azt a pályát, melyen az autó-király a kezdet nehézségeitől, kispolgári életétől eljutott az iparfejedelem trónjáig. De nem elégszik meg ennyivel, hanem képet akar nyújtani arról a munkástársadalomról is, amely a Ford-művek árnyékában élte át ezt a fontos félszázadot. Bevezeti olvasóját egy Ford-gyári munkás családjába, elmondja küzdelmes életüket és sorsukban beszédesen, lenyűgöző emberábrázolással és fölénytel ábrázolja az embert géppé alacsonyító technika, az önző nagytöke bomlasztó munkáját.

HEINRICH MANN
EGY KIRÁLY IFJÚSÁGA

táru elénk Heinrich Mann, a nagy író legújabb művének lapjain. A vakmerő, szabad és fölényes szellemű Navarrai Henrik életének a francia trón felé vezető útját mondja el, lenyűgöző elbeszélőkészséggel, izgalmasan. Alakja mögé Heinrich Mann hatalmas freskót fest a XVI. század Franciaországról, az utolsó Valois-k korrupt uralmáról, a véres Szent Bertalan-éjszakaról, a vallásháborúk testvérharcairól.

KRÚDY GYULA
A MAGYAR SASFIÓK

a kiegyezés utáni magyar történelem egyik legérdekesebb alakja, a szabadságharc nagy szellemének, a későbbi turini remetének fia: Kossuth Ferenc. A sokra hivatott nemzetvezérből okos, józan, becsületes politikus lesz: a századforduló évének egyik legszeleesebb látókörű politikai egyénisége.

Csak egy nem — es ezért csalódott benne az ország — második Kossuth Lajos. Egyszerű ember maradt — egy a sok közül... Kossuth Ferenc tragédiáját Krúdy Gyula csocólatos színekkel írta meg. Könyve megragadó dokumentum a »magyar sasfiók«-ról és a világháborút megelőző évek történelmi hangulatáról.

SZ MANDY TEREZ
A BUDAI HÁZ

Az új írónő első regényében kényes kérdést tárgyal: hogyan akadályozza meg az örökség, a közös családi vagyon a családtagok boldogulását és hogyan keseríti meg életüket. Szimbólum »A budai ház«, mely a fővárosba szakadt dzsentri család vagyonának utolsó roncsa. A szülők meghalnak, a gyerekek is családot alapítanak, nekik is születnek gyermekeik, jobban mondva örököseik és megkezdődik a harc az »örökség«, azaz a budai ház körül.

PITRALON

Kapható 50 és 100 grammos üvegekben

KÉSZITI: M. ODOLMŰVEK R. T. BUDAPEST X.

Merry

BONBON
CSOKOLADÉ

EDES OLDAL

BEKÖZMÉNYI
KÖZHASZNÚ POLGÁRI SZERFŐZŐ
ÉS
SZENT ISTVÁN TÁRSZERMŰVEK
RT.

Mészáros Ági

... egybevarrott